

Ježíš mu odpověděl:
„Já jsem ta cesta, pravda i život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

(J 14,6)

Foto Karel Pech

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo: Slavnosti Velikonoc	3
Rozhovor	
P. Vilém Marek Štěpán O.Praem., administrátor farnosti Liběšice u Žatce: Mít rád lidi a neživit v sobě přehnaná očekávání	4
Představujeme farnost	
Liběšice u Žatce	7
Duchovní slovo	
P. Jan Jucha MS: Pokoj čistého srdce	10
Církevní stavby v diecézi	
S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze: kostel Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech	11
Zprávy	
Rozhovor s R.D. Jiřím Smolkem o přípravě naší mládeže na setkání v Krakově	12
Krátké zprávy z diecéze	12
Rozhovor s Ivou a Františkem Růžičkovými o aktivitách centra pro rodinu	14
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	15
Historické kalendárium	6
Charita	
Co se děje v charitách litoměřické diecéze	18
Pozvánky	
Pozvánky, knižní nabídka	20
Pozvánky, z diářů biskupa a gen. vikáře	22
Fotogalerie	
Postoloprtské varhany očima dětí	23

Fotografie na titulní straně časopisu:
Velikonoční vigílie
s biskupem
Janem Baxantem
Foto: Karel Pech
*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
21. ročník • 3. číslo • 20 Kč

Slavnosti Velikonoc

S přibývajícími postními nedělami se blížíme k vyvrcholení – slavnosti Velikonoc. Vždy mě až mrazí, co všechno se nám každoročně otevírá během tzv. velikonočního třidení. Obřady Zeleného čtvrtku, Velkého pátku i velikonoční vigílie Bílé soboty jsou jiné, jsou delší, ale především jsou plné symbolů, které nás mají vtáhnout do událostí, odehrávajícími se před dvěma tisíci roky.

Na Zelený čtvrtek se dopoledne shromažďují v katedrále kněží diecéze kolem svého biskupa. Tato bohoslužba je především díkem za dar svátostného kněžství. Kněží mají obnovit své odhodlání, které vyjádřili při kněžském svěcení – sloužit Kristu a církvi a být zajedno se svým biskupem. Biskup během mše svaté posvětil oleje, které se budou po celý rok používat v diecézi: olej křížmo, jímž jsou mazáni biřmovanci, nově svěcení kněží a biskupové, a oleje k mazání nemocných a katechumenů. Při večerní bohoslužbě pak máme znovu prožít poslední setkání apoštolů s Kristem ve večeřadle. Ježíš nejprve na znamení odpuštění a bratrské lásky umývá nohy svým apoštolům a potom jako největší projev lásky obětuje své tělo a krev pod způsoby chleba a vína a tento poklad světuje své církvi, aby ho v osobě apoštolů a jejich nástupců zprostředkovávala všem věřícím. Symbolicky doprovázíme za závěr bohoslužby Krista do Getsemanské zahrady a můžeme prožívat jeho bezprostřední přípravu na utrpení. Prázdný svatostánek a oltář, který je zbaven plátna, nám má připomínat Kristovu opuštěnost v posledních chvílích.

Velký pátek je v celém liturgickém roce jediný den, kdy se neslaví mše svatá. Církev uvažuje o umučení svého Pána a Ženicha. Podle prastaré tradice umlknou na Zelený čtvrtek zvony a varhany a celé velkopáteční obřady tak provází ticho. V naprostém tichu tak na začátku obřadů vykoná kněz prostraci (vrhne se na tvář) před oltářem, abychom si všichni uvědomili, že i pro naše hříchy musel Kristus zemřít na kříži. Čtení z pašijí podle evangelisty Jana nám znovu připomíná zásadní momenty posledních Ježíšových hodin. Tak jako Kristus na kříži prosil za celý svět, církev ve starobylých velkopátečních přímluvách prosí za všechny lidi. Ve středu velkopátečních obřadů stojí kříž: na něm Kristus přináší svoji oběť za vykoupení lidstva, z jeho proboděného boku se rodí církev. I my máme možnost ucítit kříž jako prostředek naší spásy, přistupujeme a pozdravíme ho úklonou nebo pokleknutím. Nechceme ale jen slavit památku Ježíšovy smrti, vždyť On smrt přemohl a získal nám věčný život. Nabízí nám své tělo v eucharistii, abychom i my mohli žít navěky. Protože se neslaví mše svatá, přináší se eucharistie z místa, kam byla uložena předchozí večer a je rozdávána věřícím.

I Bílou sobotu provází ticho. V breviáři se na Bílou sobotu čte úryvek ze starobylé homilie: „Co se to děje? Na zemi je dnes veliké ticho. Veliké ticho a samota. Veliké ticho, protože Král spí. Země se zděsila a zmlkla, protože vtělený Bůh usnul a vyburcoval ty, kteří od věků spali. Vtělený Bůh zemřel a otřásl říší mrtvých.“ I my proto v tichu setráváme u Kristova hrobu a uvažujeme o jeho spásitelském díle. A po západu slunce se scházíme, abychom slavili svatou noc, ve které Kristus vstal z mrtvých. Židé slavili tuto noc jako památku na vysvobození z egyptského otroctví a nám je předobrazem noci opravdového vysvobození, v níž Kristus rozlomil pouta smrti a vítězně vyšel z hrobu. Požehnaný oheň na začátku vigílie a od něj zapálená velikonoční svíce symbolizuje vzkříšeného Krista – světlo světa. Chvalozpěv na tuto svíci nám znovu staví před oči celé velikonoční tajemství a ve starozákonních čteních slyšíme o velkolepých Božích skutečích v díle spásy. A pak přichází zlom – rozezní se varhany a zvony a my spolu s celou církví děkujeme za veliké dílo vykoupení chvalozpěvem Sláva na výsostech a radostné velikonoční aleluja naplňuje naše nitro. Křestní voda, která je posvěcena, je symbolem očištění a má se stát pramenem života věčného pro všechny, kdo uvěří a chtějí být pokřtěni. I my všichni si máme připomenout svůj křest a obnovit křestní sliby, které za mnohé z nás slíbili naši rodiče a kmoťři, chceme se zřici zlého a vyznat víru církve, abychom se mohli se vzkříšeným Kristem znovu setkat v eucharistii.

Přeji sobě i Vám, abychom znovu o letošních Velikonocích skrze znamení liturgie prožili velikou Boží lásku ke slabému člověku.

Miloslav Marek

Nejdůležitější je mít rád lidi a neživit v sobě přehnaná očekávání

Navštívili jsme farnost Liběšice u Žatce, abychom vám představili místo, kde byla před Vánocemi otevřena Svatá brána milosrdenství. Nejdříve jsme hovořili se zdejším administrátorem P. Mgr. Vilémem Markem Štěpánem O.Praem. Rozhovor probíhal na faře plné dětského křiku a ruchu, protože byl pátek, jeden ze dnů, které zde patří dětem.

Jak dlouho zde působíte?

Letos tomu bude patnáct let, jsem zde od 1. září 2001. Předtím jsem jako kaplan působil na Svatém Kopečku u Olomouce. Tady v Liběšicích jsou misijní podmínky, kterým je pastorece podřízena. Přesvědčil jsem se o tom, že tady není mnoho zaběhlých způsobů řešení, člověk musí kreativně hledat stále nové cesty a nesmí rezignovat na to, že naším hlavním úkolem je sloužit lidem a být tu pro ně. To je ten nejdůležitější úkol. Kdyby měl člověk přehnaně velká očekávání, byl by nutně zklamán a nemohl by zde pracovat. Shrnu bych to asi takto: nejdůležitější je mít lidi rád a nic moc neočekávat.

To není zrovna lehký úkol...

Není, ale jinak nelze vnášet do života lidí radost. Také nesmíme být zklamaní, když to nebo ono nevyjde, což se v našich krajích stává často. Abych mohl působit s optimismem, snažím se na věci dívat z té lepší stránky a nemít přehnané požadavky. Potom je zde samozřejmě také nutná mravenčí práce. Mít cíl, kam chci lidi nasměrovat a krůček za krůčkem za tím jít. Prosím také Pána, aby se ujal bloudících duší.

Mohu se zeptat, jak jste dospěl ke kněžství?

P o c h á z í m z P r a h y a o kněžství jako o svém budoucím povolání jsem uvažoval od svých čtrnácti let. Byl jsem pokřtěn v kostele svatého Norberta ve Střešovicích, v jediném kostele svatého Norberta v naší zemi, a láska ke svatému Norbertovi mi zůstala v srdci. Už po gymnáziu jsem měl v úmyslu jít studovat do zahraničí, když jsem ale byl před přijímacím pohovorem u otce biskupa Jaroslava Škarvady, řekl

mi, že rok kněze je pro arcidiecézi velmi drahý. To mne oslovilo a leželo mi to v srdci. Řekl jsem si, že když mám povolání, které má takovou cenu, že přece nemůžu ztrácet čas, a tak jsem šel do semináře u nás. Studoval jsem za pražskou arcidiecézi a po celou dobu pobytu v semináři

P. Vilém Marek Štěpán O.Praem.

jsem cítil, že naplní mého života by měl být řeholní život. Nebylo úplně jednoduché se pro to rozhodnout, ale různé okolnosti napomohly tomu, že jsem po ukončení studií odešel na Strahov. Po noviciátu jsem mohl působit jako premonstrát. Nejdříve jsem sloužil v olomoucké arcidiecézi, což pro mne byla úžasná zkušenost, protože na Moravě to

funguje jinak než tady.

Když jste z Moravy měl přijít sem, jak jste tuto změnu vnímal?

Když mi pan opat řekl, že půjdu do Liběšic, musím říci, že jsem Moravu opouštěl nerad. Zároveň jsem však byl zvědavý a cítil jsem takové zvláštní očekávání. Litoměřickou diecézi jsem už trochu poznal před tím, strávil jsem rok v litoměřickém semináři. Tehdy jsme tam byli ze všech českých i moravských diecézí společně, takže jsem poznal i spolužáky z Moravy, což bylo obohacující. Už jsem tedy věděl, že v litoměřické diecézi to není úplně jednoduché a bral jsem to jako výzvu.

Dostal jste se do nepočteného společenství věřících...

Ano, ale člověk záhy zjistí, že takové malé společenství má něco do sebe: člověku otevírá dveře i k lidem, kteří třeba nejsou věřící, ale cestu k víře teprve hledají. Za dobu, co tu jsem, jsem už pokřtil hodně lidí. Moc mě těší, že třeba tam, kde už do kostela nechovil nikdo, dnes pár „duší“ mám. Moji farníci jsou mými přáteli, protože tím, že nás není mnoho, se dobře známe. Žijeme tu jako jedna rodina, rozesetá po velkém

území. Ale lidé dnes mají auta, takže vzdálenosti nejsou takovou překážkou. Často vzpomínám na otce Jana Rajlichu, dominikána, který působil na různých místech litoměřické diecéze a říkával, že my tady máme tu výhodu, že už jsme na dně, takže proto můžeme zažívat, jaké to je, když se ode dna odpícháme.

To jsou podmínky, které duchovnímu životu přejí...

Ano. Další skutečností s pozitivními dopady je fakt, že v našem kraji umřela tradice. To v důsledku znamená, že jsou zde lidé daleko otevřenější. To mohu říci proto, že jsem působil na Moravě, kde je tradice velmi silná, ale o to těžší je přesvědčit lidi o něčem novém. Místní jsou novým věcem otevření, nic je nesvazuje.

Je něco, co vás baví, u čeho si odpočínáte?

No, mě baví to, co dělám. Na koníčky mi nezbyvá čas. Dříve jsem rád lyžoval a jezdil na kole, ale dnes věnuji všechnu svoji energii svému poslání nebo činnosti, které z mého působení tady vyplývají. Administrativa se v posledních letech ještě rozrostla, takže bych se možná mohl odstěhovat do kanceláře. Nárůst administrativy ve společnosti podle mě souvisí s úbytkem víry, protože ve chvíli, kdy slovo nemá žádnou hodnotu, tak se snažíme dohnat to mnohými papíry.

Na faře je živo a útulno, děti tu tráví dvě odpoledne v týdnu, jak tu topíte?

My jsme byli jedna z prvních far v České republice, která začala topit tepelným čerpadlem a využívat tak zemské teplo. Tehdy – v roce 2002 – jsme, spolu s farou v Bohuslavicích na Moravě, byli první, kdo z far získali dotaci Státního fondu životního prostředí. Realizace topné soustavy trvala dva roky, ale od roku 2004 fungujeme. Na zahradě máme deset třicetimetrových vrtů, které pokryjí tepelné nároky této budovy včetně dohřívání teplé vody. Na faře vytápíme také kapli Svaté rodiny a v areálu ještě kapli Božího milosrdenství, která je otevřená ve dne v noci pro adoraci. Říkám s velkou hrdostí, že jsme

fara šetrná k životnímu prostředí. Byl to krok správným směrem.

Máte nějaké pomocníky?

V současné době jsou zde dva pastorační asistenti – Jana Pospíšilová a Dalibor Görig, a jedna studentka přes úřad práce, Monika Kuklová. S výukou náboženství pomáhá také katechetka Ing. Zuzana Horníková. Práce je tu samozřejmě mnoho a rozloha území, které spravuji, je velká. Ale s Boží pomocí pracujeme den za dnem na úkolech, které vyvstávají.

Náboženství učíte zde na faře?

Ano, a navíc i na pěti školách. Dohromady s těmi, kteří chodí na faru, máme teď čtyřicet dětí. Musím říci, že jsem přes děti získal i hodně rodin. Tady v Liběšicích je tradice práce s dětmi. Předemnou tu sedmnáct let působil otec Jaroslav Saller, redemptorista, který byl misionářem tělem i duší. On tady ještě zažil mládež, která sem jezdila na chmel. Z nich získával první spolupracovníky. Hned po revoluci zde začal s dětmi misii. Jeho zásadou bylo, že musíme děti „převálcovat“ pozitivními zážitky. Důkazem, že jeho setba byla hluboká, je, že se stále setkávám s lidmi, kteří sem kdysi chodili. Je vidět, že to, co je zaseto do dětských duší, se neztrácí. Otec Saller měl také zásadu, že chce z dětí udělat Boží přátele. To je velmi důležité, když si uvědomíme, že jejich rodinné prostředí je mnohdy proticírkevně naladěné. Když dítě získá pozitivní zkušenost u nás na faře, pojem církev se pro ně stává něčím pozitivním, konkrétním.

Jak se dostanete k dětem z ateistického prostředí, ve škole?

Na začátku školního roku vždy obejdou všechny zdejší školy a pozvu žáky do Poutníckova klubu. Vždy se najde nějaké dítě zvenčí, které k nám začne chodit. Celý rok pro máme nějaký program, vždy ve středu a v pátek na faře, kde nejen vyučujeme náboženství, ale věnujeme se s nimi i různým volnočasovým aktivitám. Děti sem dokonce svážíme a zase je rozvážíme. Teď už mám pomocníky, ale dělával jsem to sám a nebylo to lehké. Mohou si tu pohrát, popovídat, setkávat se. Fara je dětem a mladým od předškolních až po vysokoškolské

Fara je duchovním domovem dětí a mladých lidí. Foto: Tomáš Adam

Foto: Miroslav Zelenka

otevřena, je to jejich duchovní domov. Pokud přijde někdo po půl roce, nevyzvídáme a neptáme se proč, jsme prostě rádi, že je zase s námi.

Mohl byste, prosím, vzpomenout na kněze, který vás ovlivnil?

Hodně mě ovlivnilo to, že jsem vyrůstal ve farnosti svatého Norberta ve Střešovicích a potom v Bubenči u sv. Gotharda, pod pečlivým dohledem svatého kněze P. Jaroslava Zrzavého, který mě oslovil vlastním příkladem: na svoje kněžské svěcení čekal osmnáct let. Chtěl se stát knězem, ale v padesátých letech to nebylo možné, takže čekal až do roku 1968. Působil také jako vicerektor kněžského semináře v Litoměřicích. Za normalizace si prožil hodně kněžských peripetií. Fyzicky trpěl, byl vážně nemocen, ale jeho utrpení na něm nikdy nebylo znát. Měl srdce na dlani a lidem se věnoval od rána do noci, nehleděl na sebe. Byl to člověk obětí a hlubokého duchovního života. Jednou mi říkal, že patnáct let neměl dovolenou. Život „pro ovečky“ byl pro něj vším. Nezapomenu, jak mi říkal, že pastýř od svých oveček neutíká. Vyrůstali jsme kolem něj a z jeho okruhu vzešlo osm kněžských povolání a tři řeholní sestry. Letos 25. února uplynulo čtrnáct let od jeho úmrtí. Dodnes se scházíme v jeho úmrtní den u Svatého Gotharda a modlíme se za něj. Zároveň ale jsme všichni v srdci přesvědčení, že on už dávno v nebi je.

Foto: Miroslav Zelenka

Jak jste přijal skutečnost, že ve vaší farnosti bude otevřena Svatá brána milosrdenství?

Byl jsem velmi nadšený. Poté, co jsme se o tomto rozhodnutí dozvěděli, následovaly dva měsíce příprav a dnes máme Svatou bránu otevřenu. V souvislosti s Rokem milosrdenství jsme udělali jeden velmi důležitý krok, protože si uvědomuji, že na svatém místě by měl být prostor, kam se lidé mohou kdykoli uchýlit. Těsně před otevřením Svaté brány jsme ve farním areálu otevřeli kapli, která je zasvěcena Božímu milosrdenství. Je otevřena ve dne v noci, a tak se poutníci, kteří sem doputují, aby prošli Svatou branou milosrdenství, mohou zastavit pomodlit se i sem. Také kostel je nyní po celý den otevřen. Jsem rád, že se toto u nás podařilo.

Ptala se Zuzana Adamová

Historické kalendárium BŘEZEN

Obnova římskokatolické farní sítě v českých zemích je spjata především se 17. stoletím, její zahuštění formou tzv. lokálních kaplanství (lokálií) spadá do období vlády Josefa II. Přesto i v pozdější době vznikaly nové farnosti, často se tak dělo z iniciativy místních obcí. Toto je i případ Stružnice na Českolipsku, kde byl nejprve z prostředků tamního rodáka a pražského obchodníka Antona Hankeho na počátku 19. století vystavěn kostel Nejsvětější Trojice. Po delším jednání byl při něm v roce 1847 ustanoven duchovní, tzv. exposita (expositurní kaplan), podřízený stále faráři v Jezvě. Až k 1. březnu 1866 byla ve Stružnici zřízena samostatná farnost, která si tedy nyní připomíná 150. výročí svého vzniku.

Před 190 lety, 10. března 1826, se v domě č. 26 v Hořenicích (dnes Hořenci) u Chomutova manželům Josefu a Johaně Michlovým narodil syn Ferdinand. Ve svém životě se rozhodl pro duchovní povolání a ve svých 24 letech byl v Litoměřicích vysvěcen na kněze. Po několika kaplanských letech, strávených mj. v Březně u Chomutova, si ve druhé polovině 50. let 19. století prohluboval své teologické vzdělání na studiích ve Vídni. Po svém návratu do Litoměřic byl v roce 1861 jmenován profesorem církevních dějin a církevního práva na místním bohosloveckém učilišti, tedy vzdělávacím zařízení při kněžském semináři. Zde se podílel na formaci takřka celé jedné generace litoměřických bohoslovců a v roce 1879 byl za své zásluhy jmenován I. kónigseggjanským kanovníkem místní kapituly. Zemřel v Litoměřicích 7. března 1901, tedy před 115 lety.

V čele zmíněné litoměřické kapituly stál od jejího vzniku v polovině 11. století vždy probošt. Se vznikem biskupství v roce 1655 byl tento post zrušen, proboštské příjmy se staly základem majetku biskupství a v čele kapituly stál nadále děkan. Hodnost probošta, vždy však spojená s držením kanonikátu, byla obnovena na základě papežského rozhodnutí v roce 1907. Prvním „novým“ proboštem se stal tehdejší cejnoviánský kanovník Josef Štěrba. Narodil se před 175 lety 18. března 1841 v Roudnici nad Labem. Kněžská studia absolvoval v Litoměřicích a následně zde působil jako vikarista a kazatel v katedrále. Když v roce 1882 nastoupil na místní biskupský stolec Emanuel Jan Křtitel Schöbel, vybral si právě Štěrba za svého sekretáře a ceremonáře. Již jako kanovník se pak výrazným způsobem zasloužil o proces beatifikace Zdislavy z Lemberka. Zemřel v Litoměřicích 16. září 1909.

Martin Barus, archivář biskupství

Snažíme se z lidí dělat Boží přátele

Z historie

Farnost byla zřízena před rokem 1356, matriky jsou zde vedeny od roku 1644. Na místě původního gotického kostela z roku 1384, ze kterého se zachoval pouze presbytář, byl roku 1716 postaven kostel sv. Martina. Kostel tak získal zcela neobvyklou a ojedinělou dispozici, takže se stal výjimečnou kulturní památkou. V roce 1743 se ve vedlejší vesnici Kluček odehrálo drama se šťastným koncem. Tamní sedlák se synkem se při povodních vracel s koňským potahem přes most domů. Voda most strhla a sedlák se i se synem a koňmi začal topit. V nouzi se modlil k Panně Marii, jejíž soška byla u mostu postavena. Panna Maria se mu zjevila a koně v tu chvíli ucítili pod nohama pevnou půdu a vyvezli vůz i s lidmi z rozvodněné řeky. Zachráněný muž nechal z vděčnosti přenést sošku Panny Marie do kostela v Liběšicích a tam pro ni byl už roku 1744 postaven mariánský oltář.

Mons. Josef Koukl, biskup litoměřický, povýšil 1. ledna 2004 tento kostel na diecézní poutní svatyni a k titulu kostela sv. Martina přidal titul poutní kaple Navštívení Panny Marie. Toto poutní mariánské místo bylo vybráno, aby zde byla otevřena jedna ze čtyř Svatých bran Svatého roku milosrdenství v naší diecézi, což se zde stalo 20. prosince 2015.

Farní obvod a jeho duchovní správce

Farnost Liběšice u Žatce je dnes centrem velké kolatury, zahrnující celkem 43 vesnic. Spadá do lounského vikariátu a rozkládá se v chráněné krajinné oblasti Džbán obklopena chmelnicemi. Mnoho kostelů zde bylo v minulých časech úplně vykradeno a zcela zdevastováno, a jeden dokonce zbořen. Otec Vilém Marek Štěpán O.Praem., který tu působí letos již patnáctým rokem, navazuje na práci svých předchůdců, konkrétně P. Jaroslava Sallera, a s Boží pomocí toto místo křísí k novému životu. Boží požehnání pro jeho nelehký úkol je cítit na každém kroku. Je si vědom, že vše, co zde vzniká, je velmi křehké a ne vždy se vše daří. Vždyť farnost se nachází v misijní oblasti. Tím, že je kněz dlouho v jedné farnosti, poznává své ovečky do

Přijeli jsme do farnosti Liběšice u Žatce ve všední den na večerní mši svatou. Prošli jsme Svatou branou do kostela sv. Martina a Navštívení Panny Marie. V kostele bylo víc dětí a ministrantů než dospělých.

Z kůru se během mše ozývala kytara a mladé hlasy.

Po mši a křížové cestě jsme zašli na zdejší faru. Uvítal nás útulný prostor. Bylo znát, že jsme se ocitli v samotném srdci živé farní rodiny.

hloubky, vidí vyrůstat nové generace a vzniká tak opravdová Boží rodina. Otec Vilém si už vychoval mnoho pomocníků, pastoračních asistentů. Nyní mu s pastorační pomocí Jana Pospíšilová a Dalibor Görig. Farnost je velmi činná a otec Vilém dokáže vidět dopředu a rozhoduje se pro alternativy, které se ukazují být krokem správným směrem.

Adorace a kaple Božího milosrdenství

Adorace v této farnosti začaly s příchodem P. Štěpána v roce 2001 a bývaly každý pátek půl hodiny přede mší svatou. Stále se prodlužovaly a v roce 2004 už probíhaly celý den. Věřící si zde přáli adorovat také v noci, kdy je větší klid a ticho, a tak začaly každý pátek čtyřicetihodinové adorace, které se konají dodnes. Později se přidala ještě středa přes den. Ve středu se věřící modlí za nová povolání a za rodiny, protože tato témata jsou velmi naléhavá, a v pátek je adorace za farnost a potřeby jednotlivých farníků. Před pěti lety navštívili tuto farnost misionáři, kteří šířili ustavičné adorace po celém světě. V předvečer Svatého roku milosrdenství se zde podařilo otevřít kapli pro tento účel, je zasvěcena Božímu milosrdenství. Na světě je nyní více než tři tisíce takovýchto kaplí, které jsou stále otevřeny. Kdokoli může ve dne v noci přijít a Pán se v nich může dotknout lidských srdcí. Protože v Liběšicích je kaple ve volně přístupném farním areálu, chodí sem i lidé, kterým brání v návštěvě kostela ostych. Je zřejmé, že v zemi, kde jsou kostely většinou zavřeny, je otevření takového prostoru pozitivní krokem. Vytápěnou kapli také mohou kdykoli využít poutníci, kteří se sem vydají, aby prošli Svatou branou. Farníci se zde mohou modlit za svého kněze, což je rovněž velmi důležité.

Mládež a děti

Už P. Saller, který zde působil sedmáct let, říkával, že je nutné dělat z dětí Boží přátele. To považuje za velmi důležité i otec Vilém. Během celého roku tu pro děti pořádají mnoho akcí: dětský den, karneval, mikulášskou, různé hry a turnaje nebo výlety. Při těchto akcích se nerozlišuje, kdo je a kdo není věřící, zvání jsou všichni. Děti a mládež se tu schází na faře dvakrát týdně. Mohou si popovídat, zahrát si hry, kreslit. S výukou náboženství pomáhá Ing. Zuzana

Farnost Liběšice

Horníková. Náboženství se vyučuje v rámci Poutníckova klubu na pěti základních školách a na faře. Každé léto tu pořádají letní tábor, který se koná na různých místech naší země. Děti a jejich vedoucích z řad mládeže a aktivních dospělých na něj

Foto: Tomáš Adam

Kaple Božího milosrdenství

jezdí kolem padesáti. Oblíbená je hra, při níž se děti rozlosují a každý dělá pro ten den někomu anděla. Ten by měl svému člověku prokazovat

dobré skutky, ale ne příliš viditelně. Večer pak děti hádají, kdo byl jejich andělem. P. Štěpán za dětmi každý den dojíždí a slaví s nimi mši svatou. Také se z Liběšic každé léto vydává s mládeží na pouť do Medžugorje. Tuto pouť považuje otec Vilém za velmi potřebnou pro mladé, kteří musí ve školách žít uprostřed kolektivu, který nejen že víru nebere, ale mnohdy se jí i vysmívá, a proto se mladý člověk se svou vírou může cítit osamoceně. Na této pouti mladí zažijí, že víra je něco normálního a že přináší radost.

Farní areál v Liběšicích u Žatce

vždy požádal svého bývalého farníka ze Svatého Kopečku, pana Jaroslava Lenerta, aby namaloval oltářní obraz patronů kostela. Ke slavnosti znovu posvěcení panem biskupem pak pozval scholu mládeže ze své bývalé

farnosti. Tak postupně oživoval kostely a kaple, které mu byly svěřeny.

Hudba ve farnosti

Když sem otec Vilém před patnácti lety přišel, nebyl zde varhaník. Občas na kůru vypomáhal zdejší učitel hudby, ale ten neměl mnoho času. Nový varhaník se nenašel, a tak P. Štěpán požádal svého tehdejšího pastoračního asistenta, zda by při mši nezahrál na kytaru. Právě v té době se ve farní kolatuře opět otevíraly znovu posvěcené kostely a často zde hrála mladá schola z Moravy, která sem byla zvána. Postupně se i v Liběšicích a okolí našli mladí, kteří chtěli v kostele hrát a zpívat. Ze začátku měly moravská a zdejší schola společné zkoušky. Tak vznikl Poutníkův sbor. Dnes je kůr stejně jako fara otevřen komukoli, kdo chce hrát nebo zpívat. Velkou zásluhu na vytvoření sboru má zvláště Pavel Kunčar, mistr zvuku a bývalý zdejší pastorační asistent, který dnes pracuje v rádiu Proglas v Brně. Se sborem tu pracují také Karel Brejchal, René Poštulka a Pavel Holštajn. Sbor pořádá pravidelně koncerty na různých místech rozlehlé farnosti. Mladí hrají takzvaný nový gospel, moderní křesťanskou hudbu. Tato hudba se líbí napříč generacemi a textům rozumí i lidé, kteří by zpěvům z kancionálu rozuměli jen stěží. Je to hudba ideální pro evangelizaci, jak říká zdejší duchovní otec, a navíc se na ní podílejí místní mladí lidé.

Každý rok zde proběhnou také dva koncerty z odlišných hudebních žánrů: zahrát přijíždí slovenská skupina Richarda Čanakyho s moderní křesťanskou hudbou a na historické

Koncert Musica da chiesa

hudební nástroje provede vážnou hudbu hudební uskupení Musica da Chiesa, které vede farář a vikář vlašimský P. Jaroslav Konečný. Tyto koncerty jsou velmi oblíbené a jsou hojně navštěvovány jak věřícími, tak ostatní veřejností.

Tříkrálové sbírky

Tyto sbírky zde mají tradici od roku 2008. Suma, kterou koledníci každoročně vyberou, se stále zvyšuje. Zde se právě zúčastňují aktivity místní farnosti. Za dobu působení otce Viléma vnímají zdejší lidé všechno to, co se zde změnilo k lepšímu a co zde znovu probudil k životu. Jistě také působí péče o děti a mládež, která má na faře svůj duchovní domov. K první sbírce vyburcovala otce Viléma slova biskupa Pavla Posáda: „Neubíjejme v lidech obětní nadšení.“ Tehdy si uvědomil, že lidé obecně potřebují mít dobrý pocit že někomu pomohli a něco dobrého udělali. Také věděl, že v naší zemi lidé církev moc nemilují, ale že Charita má u nás naopak velké sympatie veřejnosti. Proto je podle něj dobré, když se církev zviditelňuje tím, že se věřící do sbírek zapojují, je to svým způsobem také pastorace. Také se mu stává, že přes Tříkrálovou sbírku někdo požádá o křest, a získal takto také jednoho ze svých pastoračních asistentů.

Letos zde měli 160 koledníků, kteří obešli osmdesát míst. Každý rok se vyskytnou nějaké problémy. Letos to byla fáma, že výtěžek půjde na uprchlíky, což by se některým dárcům nelíbilo. Ale nakonec vše dobře dopadlo. Během devíti let, kdy se sbírka koná, zde bylo vybráno 1,6 milionu korun. Peníze putují

Biřmování

na tříkrálový účet a poté je v rámci projektů možné získat a využít část vybraných peněz na konkrétní účely a pro konkrétní potřebné v tomto kraji. Lidé mají také zpětnou vazbu a přesně vědí, kolik peněz se v jejich obci vybralo a na co byly použity.

Potravinová banka

Křesťané by měli být solí země, měli by do společnosti vnášet ty principy, kterých se nedostává, jako jsou například obět a poctivé pracovní nasazení. V Liběšicích vznikla už v roce 2005 obecně prospěšná společnost Džbánsko, která zde před dvěma lety založila pobočku potravinové banky. Ve vedlejší vesnici tak vznikl sklad potravin, které získávají od výrobců, prodejců a dárců. Spolupracují se společnostmi a organizacemi, které se věnují potřebným a které ve

svých zařízeních nebo přímo v terénu adresně rozdělují potraviny lidem v extrémní nouzi. Tento mezinárodní projekt je zatím v naší zemi v plenkách. Je ale vidět, že se lidé rádi zapojí do pomoci svým bližním a že je osud lidí, kteří se ve společnosti zaměřené na výkon a úspěch neuplatnili, nenechává lhostejnými.

Návštěva ve farnosti Liběšice u Žatce byla velmi příjemná a podnětná. Fara a její okolí působily jako živoucí srdce vesnice a mimořádné pracovní nasazení P. Viléma Marka Štěpána bylo zřejmé na každém kroku. Jako by Panna Maria, které je zasvěcena poutní kaple ve zdejším chrámu, vzala toto místo pod svou zvláštní ochranu.

Zuzana Adamová

Foto: Tomáš Adam a archiv farnosti

Kostel sv. Martina a Navštívení Panny Marie

V mém rodišti se zvlášť na Hod boží velikonoční zdravíme „Kristus zmrtvých vstal! Vpravdě zmrtvých vstal!“

Mnohdy jsou to jen prázdná slova – neuvědomujeme si jejich pravý význam, protože žijeme ve světě, který přináší různá zklamání. Máme touhy a naděje, že Bůh našich představ nám to všechno splní. Dopadá to ale jinak.

Často se modlím v polštině rýmovanou modlitbu, která zní v překladu asi takto: „Věřím v tebe, Bože živý, v Trojici jediný, pravdivý. Věřím, co jsi zjevil, Bože. Tvé Slovo se nemůže mýlit. Důvěřuji ti, protože jsi věrný, všemocný a milosrdný. Dáš mi odpuštění hříchů, milost a věčnou spásu. Ach, lituji svých nepravostí jedině pro tvou lásku. Buď milostiv mně hříšnému. Pro tebe odpouštím bližnímu.“

Náš život je velmi složitý. Stává se, že některým lidem jsme přestali věřit, nejčastěji je to způsobeno špatnou zkušeností. Zklamali jsme se, protože někdo zneužil naší důvěru. Z toho pak vznikají velká životní nedorozumění. Čím je člověk mladší, tím je zklamání bolestnější. Psychologie dobře zná takové stavy. Tehdy troskotá víra v člověka. Potřebujeme prožít autentickou lidskou dobrotu, aby se vrátilo to, co bylo lidskou zlobu porušeno. Přicházejí také ještě větší bolesti a zranění duše, takové, ve kterých troskotá víra v Boha. Člověk přestává důvěřovat církvi a v důsledku toho i církvi hlásanému Kristu. Příčiny jsou různé. Nejčastěji je však ztroskotání mladé víry způsobeno odmítnutím dětského naivního chápání pravdy víry. Člověk odmítá Boha z dětství. Odmítá Krista, kterého v podstatě nezná. Člověk odmítá důvěřovat církvi, kterou zvlášť vlivem špatných knížek nebo pořadů začíná vidět jen v černých barvách.

Jeden z významných polských spisovatelů Jan Parandowski (1895–1978) v knize Nebe v plamenech popsal odvracení se mladého člověka od víry. Ukázal motivy a proces tohoto odchodu od víry. Prožitky hlavního hrdiny byly vyjádřením toho, co prožil samotný autor. Byly proto autentické. Tato kniha vyšla v období mezi dvěma válkami. Za komunistické éry se stala jedním z nástrojů protináboženské propagandy jako povinná četba ve škole. Autora, který později prožil konverzi, to mrzelo. Vrátil se k víře a další desítky let byl horlivým katolíkem. Kniha je dodnes dokumentem, svědectvím ztroskotání víry, které se dokonalo v lidské duši.

V Lukášově evangeliu najdeme vyprávění o dvou Ježíšových učednících, kteří odpoledne prvního dne po sobotě šli z Jeruzaléma do vesnice Emauzy, vzdálené tři hodiny cesty. Šli a rozmlouvali o tom všem, co se událo. Byli celí smutní. Osobně prožili velkou tragédii ztroskotání víry. Vrací se z města domů a rozjímají o tom, co se v předešlých dnech událo. My teď víme, že Ježíš tehdy už nebyl v hrobě. Že vstal z mrtvých. Tito dva učedníci to však ještě nevěděli. A proto upadli do smutku,

Aby v nás zavládl pokoj čistého srdce

pochybností a byli vnitřně zhroutení. Ale přece již si něco začali uvědomovat. Nechtěli si to však připustit, bylo jim zatěžko uvěřit. Věděli, že ženy byly u hrobu a nenašli tam svaté Tělo. Věděli ještě více – že ženy měly vidění andělů, kteří říkali, že Ježíš je živ. To jim však nestačilo, aby změnili svůj postoj, aby zanechali pochybností a setřáslí ze sebe smutek a zarmoucení. Svědectví žen je vyděsilo.

Když už toho tolik věděli, proč se vraceli domů smutní, proč byli zklamání, proč dokonce ohromeni? Proč nešli sami ke hrobu, aby uviděli a ujistili se? Nemohli zůstat s apoštolý, aby čekali na další události? Tito dva učedníci se vracejí domů ve stavu nevíry. „A my jsme doufali, že On je ten, který má vykoupit Izraele.“ Nenaplnila se jim naděje, protože byla naivní...

Také později v dějinách lidstva bylo a je spousta nadějí spojených s Ježíšem a jím ustanovenou církví. Ježíš nenechal svoje zmatené a ohromené učedníky v pochybnostech a v zármutku. Zjevil se uprostřed nich, rozjasnil jejich mysl, pomohl odstranit pochybnosti, nadchnul je pro víru. Zmrtvýchvstání bylo tehdy a zůstává navždycky posílením víry a naše naděje ve světle zmrtvýchvstání přestávají být naivní. Mnohdy se podobáme učedníkům z Emauz. Neseme s sebou neklid, setrváváme v pochybnostech. A přece není potřeba mnoho, abychom všechno učinili jasným. Abychom se stali pevnými ve víře. Aby v naší duši zavládl pokoj čistého srdce. Možná nám schází jen dobrá hlubší četba nebo vyznání hříchů a přijetí Božího milosrdenství skrze vzkříšení. Zvlášť v tomto svatém

čase jubilejního Roku milosrdenství. Něco velkého se koná blízko nás, už se nás to dotýká. Veliké Boží věci, události spásy. Je třeba, abychom se do nich nechali vtáhnout. Ale my často odcházejíme. Utíkáme daleko, co nejdále, jen abychom se aktivně nezapojili. Máme strach před tím, aby nás Ježíš náhodou neokouznil, nepřitáhl k sobě tak úplně. Nechceme zanechat postoje skeptického diváka. Je jednodušší a pohodlnější stát a zpovzdálí se dívat na to, co se kolem nás děje, než se angažovat. Je jednodušší žít v pochybnostech než je odstraňovat pomocí četby Písma svatého a svátostným životem. Je jednodušší vyprávět o zklamání špatně formulovaných nadějí. Ježíš však na nás nerežignuje tak jednoduše. Přichází mnohdy nepoznán. Útočí na naši skepsi. Vzkříšený Pán je trpělivý, shovívavý, chápající a moudrý. Vysvětluje nám, že to všechno mělo smysl. Že bylo potřeba jeho utrpení, jeho umučení, jeho smrt. Vysvětluje: „Což neměl Mesiáš to vše vytrpět, a tak vejít do své slávy?“

Také naše neúspěchy a bolestné prožitky mají svůj smysl. Má smysl dokonce i naše budoucí smrt. Nemůžeme promarnit šanci, kterou nám dává. Nemůžeme promarnit příležitost setkání s Ním v událostech každého dne. Snažme se denně s Ním hovořit. Odevzdejme se Jeho slovům, Jeho lásce. Eucharistie je šancí největšího sblížení. Kristus s námi zasedá ke stolu, podobně jako s učedníky na cestě do Emauz. Navíc – On se stává naším pokrmem. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ Můžeme se s Ním sjednotit, žít Jím, v jistém slova smyslu stávat se samým Kristem. Když přijmeme Ježíše, máme Jej nést s sebou naším životem – v kontaktech s lidmi, v jednání s nimi, ve skutečích lásky a oběti. Máme být „nosící Krista“ – Kryštofové, kteří se podobají mučedníku Kryštofovi ze 3. století, jenž prý přenášel na svých ramenou lidi skrze řeku. Přenesl také podle legendy velikou tíhu. Dítě Ježíše, které neslo na sobě hříchy světa.

Nevíme, koho neseme na svých ramenou. Ale nesme všechny bolesti a radosti spolu s Ježíšem a náš život se stane naplněným a naše pravé naděje se skutečně splní.

Kristus zmrtvých vstal! Vpravdě zmrtvých vstal! I my budeme vzkříšeni.

P. Jan Jucha MS

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami

kostelů litoměřické diecéze

Snad každý organolog, který převezme dozor a jistý díl péče nad varhanami ve svěřeném regionu (diecézi nebo v případě zaměstnanců Národního památkového ústavu správní obvod příslušného územního pracoviště), je dříve nebo později motivován k vytvoření jakési interní bilance, co se týče množství nástrojů postavených v určitém období, určitými varhanářskými dílnami, nástroji různého slohového či dispozičního typu a v neposlední řadě rozličné velikosti (dané počtem rejstříků a manuálů). Litoměřická diecéze takto možná překvapí nečekaným množstvím poměrně velkých nástrojů, což je dáno blízkostí německé (saské) hranice, a tím i přesahem působnosti saských varhanářských firem, které takto velké nástroje celkem

běžně produkovaly, na naše území. Velmi letmo se podívejme na statistiku, co se velikosti varhan v kostelech litoměřické diecéze týče.

Největším nástrojem v diecézi jsou hlavní varhany klášterního kostela v Oseku u Duchcova (kterým jednu dobu patřil dokonce československý primát) a hned po nich následují hlavní varhany litoměřické katedrály sv. Štěpána. Oboje varhany jsou čtyřmanuálové a počet jejich rejstříků přesahuje číslo šedesát, čímž se řadí ve vžitém statistickém hodnocení mezi „hodně veliké“ nástroje, přičemž nástroj v Oseku dosahuje díky počtu 85 rejstříků na označení „gigantický“. Překvapivě vysoký v porovnání s ostatními diecézemi je počet varhan třímanuálových, a to hlavně díky již zmíněnému přesahu působnosti saských varhanářů na naše území. Třímanuálovými nástroji se mohou pochlubit kostely v Jablonci nad Nisou, Krásné Lípě, Kamenickém Šenově, Frýdlantu, Šluknově, Teplicích, Ústí nad Labem a Postoloprtech. Jistým unikátem je pak několik monumentálních nástrojů dvoumanuálových, jejichž hlasové vybavení si v ničem nezádá s výbavou zmíněných nástrojů třímanuálových (Liberec, Hejnice, Mikulášovice).

Zajímavý, ale poněkud méně šťastný osud mají velké varhany děkanského kostela v Postoloprtech. Na jeho kůru je dodnes dochovaná velkolepá, nádherně vyřezávaná pozdně barokní skříň z původních varhan Johanna Christopa Pantznera postavených

kolem roku 1750 (některé prameny uvádějí přesný letopočet 1752). Vzhled této skříně je však neblaze poznamenán několikerým přelakováním v duchu vkusu dané doby. V roce 1932 bylo rozhodnuto o stavbě nových varhan do původní staré skříně, protože Pantznerův nástroj, postupem času změněný k nepoznání díky nespočetným úpravám a dispozičním zásahům, přestal být pro důstojný doprovod liturgie použitelný. Zakázka byla svěřena teplickému varhanáři

Ladislavu Hauserovi, který sem vložil naději v podobě příležitosti vytvořit zde své monumentální životní dílo. Dnes už asi nebude jednoduché odhalit příčiny a okolnosti zklamání těchto nadějí. Ze zamýšleného velkého nástroje bylo do dnešních dnů realizováno pouhé torzo. Před varhanní skříň je usazen velkolepě vyhlížející třímanuálový hrací stůl s množstvím impozantně esteticky řešených barevných rejstříkových sklopek, z nichž je však snad polovina přelepena nejružnějšími lepicími páskami, které varhaníkovi oznamují, že dotyčný rejstřík není funkční (většinou nebyl do nástroje vůbec zabudován). Došly finanční prostředky, nebo co se tehdy vlastně stalo?

Dnes je toto impozantní torzo velkého nástroje sice funkční, ale díky dožívající pneumatische traktuře stále hůře použitelné. Proto s velkým potěšením konstatujeme skutečnost, že v Postoloprtech vznikla iniciativa za obnovu, a případně i dostavbu nástroje, který by mohl patřit k reprezentativním nejen v litoměřické diecézi, ale v celostátním měřítku. Je jisté, že v současné situaci nejspíš půjde o běh na dlouhou trať – jenže maratónské běhy jsou také velmi dlouhé a vzdycy se nějaký vítěz najde! Proč by to tentokrát nemohli být Postoloprťští a varhany v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie?

*Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog*

Varhany děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech

Krátké zprávy z diecéze

Mládež zamíří před Krakovem do Mieściska

Termín Světového dne mládeže v polském Krakově se blíží. Jak se mladi z naší diecéze připravují na červencové setkání s papežem Františkem? Ptali jsme se R.D. Jiřího Smolka, kaplana arciděkanství v Ústí nad Labem a člena týmu Diecézního centra mládeže.

Před několika dny jste se vrátil z Polska. Které místo jste navštívil a co bylo cílem vaší cesty?

Navštívili jsme farnost Mieścisko v hnězdenské arcidiecézi. Tato a okolní farnosti budu hostit mladé z naší diecéze. Domlouvali jsme tu konkrétní místa (farnosti), kde budou během předprogramu ubytování účastníci SDM z pražské arcidiecéze a litoměřické diecéze, a také upřesňovali body programu našeho pobytu.

Jak se naše diecéze podílí na přípravě Dnů v diecézi, případně na samotném setkání v Krakově?

Spolu s Petrou Přenosilovou jsme již dvakrát navštívili Hnězdno a Mieścisko, abychom se tam setkali s pořadateli předprogramu pro naši mládež. P. Jozef Kadlic i já navštěvujeme postupně všechny vikariátní konference, abychom kněze osobně informovali, a prosíme je, aby mladé lidi ve svých farnostech osobně zvali na tuto jedinečnou pouť do Polska. Snažíme se šířit propagační materiály a ve spolupráci se sekci pro mládež ČBK zajistit vše potřebné pro pobyt mladých v Polsku. Největší přípravnou akcí bude 51. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích 18. a 19. března. Vybraní zájemci z řad mládeže budou mít možnost navštívit Hnězdno již během svatovojtěšských oslav 22. až 24. dubna, které se letos konají u příležitosti 1050 let křtu Polska. Polští přátelé nás pozvali a nabídli zajištění ubytování a stravy pro celou skupinu mládeže. Bude to také příležitost k dalšímu vzájemnému sblížení a přípravám SDM.

Připravují něco do Polska i sami mladí?

Ano. Podílejí se jednak na pořádání výše zmíněného diecézního setkání, kde své vrstevníky seznámí s poselstvím papeže Františka k SDM Krakov a kde budeme mimo jiné připravovat něco málo ke společnému pobytu v Polsku, např. hymnu SDM Krakov. Součástí předprogramu v Mieścisku by měl být večer chval, během něhož se budou naši mladí podílet na zajištění hudby a zpěvu. Vzájemné seznámení v polských farnostech by mělo proběhnout formou tzv. bálu svatých, kde si budou mladí navzájem představovat své národní patrony. Konkrétnější představa se na polské straně teprve vytváří. Až bude, nacvičíme s naší mládeží české vystoupení.

Máte už přehled o přihlášených zájemcích?

Na severočeské poměry zaznamenáváme zájem poměrně velký. Možnost přihlašovat se bez přírážky je do konce dubna. Čím dříve se mladí přihlásí, tím více nám i polským hostitelům usnadní přípravy cesty, ubytování i programu. Předpokládáme, že z Litoměřic vypravíme dva až tři autobusy.

Dá se tato „masovka“ užít s Pánem a odnést si z ní duchovní zážitek?

Pojem „masovka“ považuji za výstižné pojmenování všech obtíží takové pouti, jakou cesta do Hnězdna a Krakova bude. Je mladý člověk ochoten tyto obtíže nést a třeba nabídnout Bohu jako oběť za to, aby SDM přinesl v životech jeho vrstevníků co nejvíce ovoce? SDM chápou jako výsledek spolupráce papeže sv. Jana Pavla II. s Duchem svatým. Je to papež František, který po vzoru svých předchůdců mladé lidi všech národů zve na SDM k setkání s živým Kristem ve společenství světové církve. Polští pořadatelé i my se snažíme připravit program tak, aby se během setkání každý mladý člověk mohl duchovně obnovit a posílit. Čas, který budou mladí z různých míst naší diecéze trávit spolu především během předprogramu, bude mimořádnou příležitostí k navázání

nových kontaktů a přátelství. Tyto vztahy se pak mohou stát důležitými pro budoucí vzájemnou podporu ve víře v regionu, kde se jinak věřící mladý člověk těžko s podobně smýšlejícími vrstevníky setkává. Jestli se na pouti do Krakova mladý člověk setká s Pánem a odnese si zkušenost jeho blízkosti, to závisí z velké části na něm. Velmi záleží na tom, jak se sám, případně ve farním společenství mládeže na setkání připraví a s jakými úmysly na SDM vyrazí. Náš Pán určitě svými dary šetřit nebude, zvláště v jubilejním Roce milosrdenství.

Kterých světových dnů mládeže jste se účastnil a co vám daly?

Účastnil jsem se setkání v Římě v jubilejním roce 2000. Myslím, že se zde událo něco podstatného pro mé budoucí rozhodnutí vydat se na cestu kněžství, zvláště během vigilie s Janem Pavlem II. na Tor Vergatě. Jako bohoslovec jsem pak pomáhal v přípravném týmu na SDM v Kolíně nad Rýnem. Obě setkání pro mne byla důležitým duchovním impulsem pro další osobní život.

Jana Michálková

Divadlo představí příběhy pamětníků

Příběhy českých a německých pamětníků sesbírané v obcích Petrovice a Lückendorf (česko-německé pohraničí Lužických hor) se stanou základem scénáře divadelního představení, které plánuje uvést Centrum svatě Zdislavy z Jablonného v Podještědí letos v září na benefiční akci v Petrovicích.

„Projekt vychází z potřeby opravit a oživit tamní kostel Nejsvětější Trojice, což je podle nás možné pouze tehdy, pokud se nám podaří posílit sousedské sítě jak v samotných Petrovicích, tak s přeshraničním Lückendorfem,“ říká Karel Spal, jeden z animátorů projektu komunitního divadla v Jablonném. K tomu má podle jeho slov sloužit právě projekt komunitního divadla, který propojí dva soubory z obou stran hranice a nechá děti i dospělé zpracovat vyprávění místních pamětníků různých generací do představení, které umožní zúčastněným kreativně uchopit lo-

kální minulost. Jeho premiéru uvidí návštěvníci Festivalu v prostorách petrovického kostela, jehož program bude poskládán z místních kulturních aktivit z obou stran hranice. Půlroční intenzivní práce s místními komunitami má vést k založení místního spolku pro obnovu kostela a veřejného života.

„Příběhy si teprve necháváme vyprávět. Tento pátek nás jedna rodačka z Lückendorfu provede po třech místních vypravěčích. Naše otázky budou směřovat na jejich dětství, oblíbené hry, písničky, poezii... Zeptáme se jich na školu, na vztahy s rodiči a prarodiči, na to, jak život dál plynul,“ říká Karel Spal. Do projektu je zapojeno celkem 27 lidí (9 dospělých a 18 dětí). „Sbírání rozhovorů a některé zkoušky probíhají společně, jinak pracujeme ve dvou skupinách s českou a německou divadelní lektorkou,“ vysvětluje.

Divadelní Festivalélek Petrovice je plánován na 17. září. V loňském roce se tu z dobrovolného vstupného vybralo na opravu tamního kostela 2981 korun a 170 eur. Nové příběhy z Petrovic a Lückendorfu budou reprízovány 18. září v Zittau a 24. září v Lückendorfu.

Do projektu komunitního divadla v Jablonném se aktivně zapojují i děti.
Foto: Detlef H. Grösel.

„Dosud se podařilo položit na kostel Nejsvětější Trojice v Petrovicích novou střechu, nyní chceme opět žádat Liberecký kraj a Ministerstvo kultury ČR o peníze na střechu sakristie a opravu průčelí kostela s oknem. Zároveň probíhá statický a stavebně historický průzkum kostela, plány kostela nám nakreslil architekt z Lückendorfu Detlef H. Grösel. Velké díky patří i restaurátorovi Jiřímu Kdovínovi, který nám darem opravil hodinový stroj a křtitelnici,“ dodává Karel Spal.

Nové příběhy z Petrovic a Lückendorfu jsou třetím projektem komunitního divadla v Jablonném. Projekt pořádá Centrum svatě Zdislavy

s podporou Nadace Via, Česko-německého fondu budoucnosti, města Jablonné v Podještědí a Hillersche Villa e.v.

Jana Michálková

Popelec od otce biskupa

Popeleční středou začala svatopostní doba – čtyřicetidenní období příprav na oslavu Kristova zmrtvýchvstání. Biskup Jan Baxant uděloval popelec při mši svaté v katedrále sv. Štěpána

Foto: Karel Pech

v Litoměřicích. „Svatopostní doba je časem pokání a sebeodříkání, dobou pravdy a upřímnosti,“ připomněl biskup. „Máme se odříci sama sebe, abychom tak měli více síly a více chuti věnovat se druhým a Božímu království. V jednoduchosti a prostotě máme vyznat pravdu – přiznat si pravdu o sobě a vyznat ji před Pánem Bohem, že jsme hříšníci, kteří potřebují odpuštění, Boží slitování a Boží požehnání,“ zdůraznil v kázání. Vlevo na snímku probošt katedrální kapituly a dómský farář P. Jiří Hladík O.Cr.

Jana Michálková

Loreta Rumburk zve na velikonoční jízdy

Velikonoční jízdy v Mikulášovicích a Horní Lužici dokumentuje výstava fotografií Iva a Michala Šafusových, která v těchto dnech probíhá v Loretě Rumburk. Mapuje pět let obnovené tradice velikonočních jízd v Mi-

Klášteř v Marienstern v Panschwitz Kuckau. Podstatou velikonočních jízd je předávání poselství o zmrtvýchvstání Ježíše Krista.
Foto: Ivo Šafus

kulášovicích a přibližuje jízdy křížáků mezi cisterciáckým klášteřem v Marienstern v Panschwitz-Kuckau a Schweinerden (Swinjarna). Soubor čtyř desítek fotografií zachycuje černě oděné jezdce v cylindrech na hlavách na slavnostně ozdobených koních.

Velikonoční jízdy jsou starý velikonoční zvyk, jehož kořeny sahají snad do 16. století. Říká se jim také Jízdy křížáků nebo Jízdy kolem osetí, německy pak Osterreiten a lužickosrbsky Jutrowne jěchanje. Konají se vždy v neděli na Boží hod velikonoční. Letos se uskuteční v neděli 27. března.

Jejich podstatou je předávání poselství o zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Jezdci se scházejí vždy u kostela, během velikonoční jízdy drží krucifix a církevní prapory a společně zpívají duchovní písně o zmrtvýchvstání Ježíše Krista. V současnosti se pořádají v Německu v oblasti mezi městy Budyšin, Hoyerswerda a Kamenz. V České republice pak v Mikulášovicích na Šluknovsku a v Lukavci na Novojičínsku. Na Šluknovsku se konaly do začátku 2. světové války, např. v Brtníkách, Dolní Poustevně, Fukově, Mikulášovicích, Rumburku

Mikulášovice. Do Mikulášovic se velikonoční jízda opětovně vrátila před pěti lety.
Foto: Michal Šafus

a Sněžné. V posledně jmenované obci údajně vznikl nestarší Spolek velikonočních jezdců v regionu. Z výtěžku sbírek velikonočních jezdců se přispívalo na stavbu školy, far, opravy kostelů či pořízení nových kostelních hodin. Do Mikulášovic se velikonoční jízda opětovně vrátila před pěti lety.

Klára Mágrová

Poctivě žít své manželství

Diecézní centrum pro rodinu vedou Iva a František Růžičkovi. Podpoře manželství a rodin se věnují přes dvacet let. Kdo jsou účastníci jejich setkání, na co a kam nás manželé Růžičkovi pozvou v letošním roce?

Právě skončil Národní týden manželství. Připojilo se diecézní centrum pro rodinu k této kampani?

Ano, poutí pro zamilované, kterou pořádáme již tradičně právě v rámci Národního týdne manželství. Koná se v malé obci Modlany, jejíž jméno nám připadá příznačné. Vztahy, láska a modlitba přece jdou ruku v ruce.

Iva a František Růžičkovi. Foto: Ludmila Růžičková

Připravujete programy pro rodiny, mládež i pro samotné manžele. O které z nich bývá největší zájem?

Největší zájem bývá o víkendy pro otce s dospívajícími syny. Hlásí se na ně zájemci z celé republiky. Jedná se o pět víkendů, kdy jsou synové provázeni dospíváním. Otec spolu se synem prožijí dobrodružství v přírodě, ale i hluboké chvíle a setkání srdcí.

Každý rok, na svátek Dona Boska, patrona tohoto projektu, je spuštěno elektronické přihlašování. Do půl hodiny jsou všechna místa obsazena. V záloze je letos připraveno ještě sedmnáct náhradních dvojic.

Tento projekt našeho Centra funguje již deset let a za celou tu dobu prošlo víkendy více než tři sta dvojic.

Rozšiřuje se okruh účastníků vašich setkání?

Každoročně se hlásí přibližně jedna třetina nových účastníků. Zájem mají lidé nejen z naší církve, ale čím dál více lidé hledající, což nás velice těší.

Co byste poradili těm, kteří by třeba i rádi na tato setkání zavítali, ale ostýchají se otevřeně mluvit o tom, co je trápí, po čem touží?

Nejlepší rada je, ať ostych nechají za dveřmi. Lidé dnes nenachází prostor, kde by se mohli bezpečně sdílet, svěřit své obavy a poradit se. Na všech našich setkáních vládne atmosféra hluboké otevřenosti a zároveň intimity společenství. To, co je zde řečeno, také zůstává pouze mezi účastnými. Nakonec všichni zjistí, že jsme na tom s obavami a průšvihy stejně, jen nevíme, že druzí je prožívají také.

Na jaké akce byste chtěli pozvat letos především?

Rádi bychom pozvali na letní kurz Manželských setkání do krásné Lito-myšle. Je to velká šance pro všechny manžele narovnat to, co bylo zkříveno, začít stavět to, co se bortí... v maličkostech, nebo i ve věcech velkých. Nezáleží na vašem věku, počtu dětí, ani délce trvání vašeho manželství. Záleží na tom nalézt od-vahu a jet.

Máte nějaký recept na dobré manželství?

Z naší zkušenosti se snoubenci vidíme, jak je důležitá příprava na manželství. Probíraná témata mohou být dobrým odrazovým můstkem pro vstřícný celoživotní vztah.

Není však nikde psáno, že nás i v kvalitním manželství nepotkají větší či menší krize, nechuť, neshody, ale dobrým prostředkem pro jejich zdolání je komunikace s partnerem a úcta k němu.

Kdo se ale snaží žít poctivě své manželství, časem pochopí, že od zamilovanosti k lásce vede sice dlouhá a náročná cesta, ale jeho největší odměnou je partner sám.

Jana Michálková

Varhany v Postoloprtech mají své příznivce. Shánějí peníze na opravu

V Postoloprtech vznikl spolek Porta Apostolorum, který chce svou činností podpořit opravu tamních kostelních varhan. Jsou ve velmi špatném stavu, vyžadujícím generální opravu ce-

lého pneumatického systému. Jen jejich vyčištění a opravy nezbytné pro spolehlivost hraní jsou položkou v řádech statisíců korun, což přesahuje finanční možnosti farnosti.

Nástroj dodala roku 1932 firma Hauser z Teplic. „Jedná se o pozoruhodný, téměř megalomanský projekt teplického varhanáře Hausera, který zde nejspíš dostal příležitost ke stavbě „životního“ díla. Projekt však zůstal ve stavu nedodělaného torza, snad z finančních důvodů. Do krásné barokní varhanní skříně byl umístěn monumentální, dnes již pouze částečně funkční pneumatický třímanuálový nástroj, který mohl patřit k největším v diecézi,“ říká diecézní organolog Radek Rejšek.

Pro obyvatele Postoloprte je kostel Nanebevzetí Panny Marie se svou mimořádnou akustikou nejen duchovním, ale i kulturním centrem města, a tak stojí o to, aby se oživil.

Žáci zdejší Základní umělecké školy se nechali varhanami inspirovat a pod vedením učitelky Miroslavy Folberové vytvořili nápaditá výtvarná dílka, která byla veřejnosti nejprve představena během Noci kostelů a poté zařazena do výtvarné publikace, kterou škola vydala za podpory Kulturního zařízení města Postoloprty. Část výtěžku z prodeje půjde na opravu varhan. „Postoloprtské varhany očima dětí“ jsou nyní k dispozici v infocentru města, v ZUŠ, v kostele a na benefičních akcích, které Porta Apostolorum plánuje pořádát. Tou nejbližší bude koncert v kostele 19. března od 15 hodin.

Děkan R.D. Radim Vondráček tuto spolupráci vítá. Jak uvedl, přinese užitek městu i farnosti.

Jana Michálková

Děkan farnosti R.D. Radim Vondráček. Foto: Jana Michálková

Porta Apostolorum

Spolek Porta Apostolorum vznikl na základě potřeby podpořit svou činností opravu místních trojmanuálových pneumatických varhan. Jméno si zapůjčil od zaniklého postoloprtského kláštera Porta Apostolorum (Brána apoštolů).

Postoloprtské varhany jsou v naší oblasti výjimečné (o jejich historii se ve svém článku v tomto čísle na straně 11 zmiňuje diecézní organolog Radek Rejšek). V současnosti jsou značně nespolehlivé pro náročnější hudební produkce a celá situace nás vedla k založení spolku ve snaze získat tak prostředky k podpoře obnovy nástroje.

Projekt oprav je koncipován do tří fází. V první fázi jsou plánovány opravy nezbytné pro spolehlivost hraní. V další fázi bychom velmi rádi přistoupili ke kompletaci nástroje a ve třetí fázi bychom zrestaurovali celou varhanní skřín. Letmé odhady hovoří o několika milionech korun.

Plánujeme pořádát benefiční akce a z jejich výtěžku přispět na opravu varhan. Tou první byla letos v lednu přednáška přednáška O cestě do Izraele a Jordánska, 19. března zve-me na benefiční koncert trumpetisty Severočeské filharmonie v Teplicích Karla Vencoura a jeho hostů, který se uskuteční v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech od 15 hodin. Další koncert připravujeme na září, jeho hlavním hostem bude Ondřej Vrabec hornista České filharmonie.

Spolupracují s námi mimo jiné organolog litoměřické diecéze Radek Rejšek, pastorační asistentka děkanství Postoloprty Anežka Straková, hornista a asistent šéfdirigenta České filharmonie Ondřej Vrabec nebo historik Michal Pehr.

Ivana Kakošová, předsedkyně spolku

Postoloprtské varhany očima dětí

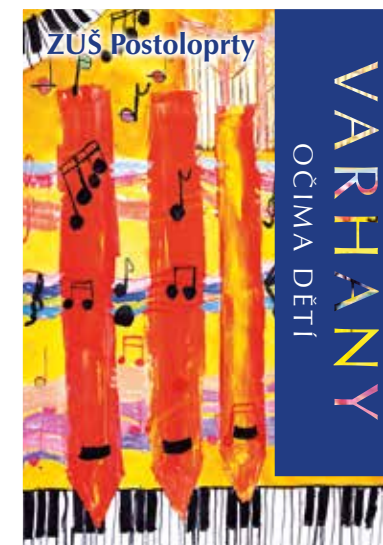
Každý rok naše škola pořádá nebo se podílí na organizaci mnoha kulturních akcí ve městě. Jednou z nich je i Noc kostelů. Od počátku se jednalo o vystoupení hudebních souborů, ovšem v roce 2015 hudební program doplnila výstava prací žáků výtvarného oboru.

Výběr tématu nebyl náhodný. Když jsme se zamýšleli, jak spojit hudbu s výtvarným uměním, padla volba právě na varhany. Nástroj, který

všichni známe. Již méně však víme, jak se na varhany hraje, jak vypadají, z čeho se skládají a jak vznikají.

Postoloprtské varhany jsou jedním ze skvostů zdejšího kostela. Přitom málokdo tuší, jak se k nim vůbec dostane. Proto naše první kroky vedly za panem děkanem P. Radimem Vondráčkem, kterému jsme sdělili náš záměr a který nás kstelem ochotně provedl, ukázal varhany a zahrál na ně. Mohli jsme pozorovat každický detail úchvatného nástroje, vyfotit si varhanní skřín, rejstříky, jednotlivé píšťaly i klaviaturu. A zkusit si, že šlapat měchy nebyla žádná legrace.

Již v kostele každý přemýšlel, co ho nejvíce zaujalo, který detail se mu zalíbil a oslovil ho pro další zpracování. V teple školní učebny si pak každý žák vybral svůj pohled, který ho zaujal a také techniku, která mu byla nejbližší. Starší žáci šli ve své tvorbě cestou detailu a studijní kresby, na níž navázali dalšími technikami. Kresbu reprezentují tužka, uhl, suchá křída i pastelky. V malbě pak použili akvarel, temperu a akryl. Pro mladší žáky byl začátek spíše výtvarnou hrou. Postupným mícháním barev a jemným táhnutím vytvářeli barevně tónované píšťaly na velkých

Titulní stránka obrázkové publikace Postoloprtské varhany očima dětí. Práce vytvořily děti ve věku od 5 do 15 let v loňském školním roce.

Část výtěžku z prodeje půjde na opravu varhan. K dispozici jsou v infocentru města Postoloprty, v tamní ZUŠ, v kostele a na benefičních akcích, které Porta Apostolorum plánuje pořádát.

Fotogalerie na straně 23

Foto: archiv ZUŠ Postoloprty

formátech papíru. Za poslechu ukázek varhanních skladeb od dob baroka po filmovou hudbu pak vznikaly nápady pro dotvoření pozadí s využitím detailů, jako byly noty, notové klíče nebo klaviatura. Temperou vytvořené píšťaly dotvářel akvarel a tuš. Přesto, že techniky tvorby byly obdobné, ztvárnění se velmi originálně lišila. Zpracovat formát A2 si zaslouží opravdové uznání. Všichni prokázali velkou píli a zaujetí. Myslím si, že se všem dostalo velkého uznání a slova chvály hřála u srdce.

O to více nás potěšilo, že se můžeme stát součástí projektu na záchranu našich varhan. Koupí této publikace můžete i vy přispět na jejich opravu současně si odnést na památku, jak je vidí naše děti.

Miroslava Folberová, učitelka ZUŠ
Ukázky prací na straně 23

Napsali jste...

Chráněná dílna

Naše chráněná pracovní dílna má dvě provozovny v České Lípě, ve kterých pracuje asi dvacet zdravotně postižených lidí, kteří se snaží držet s námi zdravými krok. V dílně zaměstnávám lidi, pro které je možnost pracovat mnohdy životním snem a vysokým cílem. Každý den pro každého z nich hledám vhodnou práci, protože jejich možnosti a schopnosti jsou díky bolesti jejich duše a těla často proměnlivé.

Smysl své práce vidím především v tom, že u nás může najít uplatnění a lidskou důstojnost i člověk, který ve světě, jenž se orientuje převážně na výkon, jen těžko hledá své místo. Z těchto důvodů jsem cítila nutnost pustit se do tohoto specifického oboru. Každé sebemenší dílko je vytvořeno s láskou rukama lidí, kteří jsou na svou práci právem hrdí. A to je právě lidský rozměr naší práce a to, že u nás vzniká společenství lidí, pro které to, že mají svou práci a své místo ve společnosti, je darem. Snažíme se, aby naše zboží bylo kvalitní a zákazníci potěšili.

Šijeme a vyšíváme na zakázku křesťanské roušky, liturgické oděvy, divadelní a historické kostýmy, pracovní a ochranné pomůcky pro hasiče a vojáky, ale také hračky a textil pro děti.

Vyrábíme také růžence a další zboží, které vyžaduje ruční práci.

U chráněné dílny samozřejmě výtěžek není primární záležitostí, hodnotu práce našich zaměstnanců nelze měřit jen penězi, i tak si ale na sebe musíme vydělat jako kterákoli jiná dílna. Část mzdových prostředků našich zaměstnanců s handicapem nám naštěstí kompenzuje stát. Je pro nás životně důležité, abychom byli schopni držet krok s konkurencí nebo ještě lépe, abychom byli o krok napřed.

S paní Hanou Berkovou, autorkou zdejšího betléma, který vznikl na popud generálního vikáře P. Stanislava Příbyla, jsme už vloni začali přemýšlet, jak by také naše dílna mohla přispět k obnově slávy a nyní trochu zašlé nádhery poutního areálu v Horní Polici. Paní Hana svolila, abychom podle jejího betléma vytvořili zmenšenou kopii z překližky s pohyblivým volkem a oslíkem. Dílo se podařilo a naši zaměstnanci pracují na tomto projektu s velkou radostí. Ani kostel Panny Marie v Horní Polici nepřišel zkrátka. Třetina prostředků, získaných prodejem betlémů, putuje na konto zřízené na obnovu tohoto rozsáhlého poutního areálu. V adventní době bylo také naší radostí šití vlněných plášťů do kostela pro ministranty v Horní Polici, které vás vlastně za námi přivedly. Také jsme šili reklamní předměty pro nově otevřený biskupský pivovar U svatého Štěpána v Litoměřicích. Výrobky naší dílny prodáváme přes náš internetový obchod, objevujeme se také na trzích a jarmarcích.

Snažíme se, aby se k nám naši zákazníci rádi vraceli, a to se nám, díky Bohu, opravdu daří.

Martina Bogarová

Přednáška na téma Soužití s muslimy

Dne 9. února pořádala Křesťanská akademie v Mladé Boleslavi přednášku Petry Procházkové na aktuální téma „Soužití s muslimy“. Přednáška přiblížila posluchačům život a problémy lidí, o kterých se dnes často a se strachem hovoří – migrantů.

Přednášející nejdříve nastínila svoji rodinnou situaci: má afgánského manžela a desetiletého syna. V rodině s nimi sedm let žije afgánský mladík, který studuje gymnázium. Až do nedávna zde nebyl se vztahy sebelepší problém: sousedé na vesnici si záhy zvykli a všichni společně dobře

vycházeli. Od doby, kdy se o uprchlících mluví s emocemi ve sdělovacích prostředcích, problémy začaly. I syn si ve třetí třídě malotřídky prý občas vyslechne své.

Napsali jste...

Protože sama paní Procházková byla nastalou situací znejistěna, rozhodla se celou věc prozkoumat zblízka a vydala s kamarádkou fotografkou za uprchlíky do tureckého Istanbulu. S nimi poté podnikly cestu přes Izmir do Cesme, kde uprchlíci nasedli na gumové čluny. Obě ženy se plavily běžným trajektem. V této fázi cesty už někteří uprchlíci přišli o veškeré finanční prostředky, protože si museli předem zaplatit místo ve člunu a potom v improvizovaném táboře čekat na „jejich“ člun. Lidé tam přespávali na zemi a bez toalety a vody. Vydat se ani do nejbližšího městečka také není možné, protože nevíte, kdy čluny dorazí. Když konečně čluny dorazí, převaděči mnohdy zorganizují fingované policejní přepadení. Takzvaní policisté uprchlíky pochyťují a odvezou je desítky kilometrů daleko. Oni se musí vrátit pěšky a znovu si zaplatit místo ve člunu...

Do Řecka se tak většina rodin dostane bez prostředků. Část uprchlíků přijde při cestě v člunech i o svá zavazadla. Řekové se však chovají k uprchlíkům vstřícně a laskavě. Čekají zde dobrovolníci, kteří mají připraveno jídlo, pití a stany. Řečtí rybáři organizovali nepřetržitě hlídky na moři a najdou-li člun v nesnázích, vyrazí na pomoc. Uprchlíci však musí pokračovat dále do Athén – a lístek na trajekt nelze zaplatit jinak než penězi...

Přednášející zdůraznila, že sama není přívržencem přistěhovalectví, že ho bere jako něco vynuceného. My si v Evropě ale podle ní nemůžeme vybrat, budou-li sem lidé přicházet či nebudou: kvůli válkám nebo suchu ke stěhování prostě dochází. Je v přirozenosti každého člověka snažit se zlepšit podmínky svého života. Vždyť i z Čech i ze Slovenska odešlo mnoho lidí do ciziny, i oni byli uprchlíci. To, co můžeme podle ní udělat, je pokusit se, aby bylo společné soužití co nejméně bolestné pro obě strany. Dále vysvětlila, že je

mýtem, že do Evropy míří převážně mladí muži. Reálně je jich něco přes padesát procent. I když s uprchlíky Petra Procházková pobývala tři týdny, ani jí se nepodařilo ženy fotografovat. Muži jsou vidět, ale ženy se ve skrytu starají o děti a o staré a nemocné. Mezi těmi, kteří přicházejí, jsou jistě i nějací darebáci, tak je tomu ale v každé lidské skupině, to jen média vždy vyhledávají extrémy.

Muslimové, které zná přednášející zblízka, jsou, jak říká, opravdu jiné mentality než my. Jsou nesystematičtí, jejich pracovní morálka je jiná než naše, řád, pro nás přirozený, jim nevyhovuje. Ale v některých ohledech bychom si je mohli brát za vzor: nechápou, že my ošetřujeme psy a staré rodiče jsme schopni dát do domova důchodců nebo že mnoho lidí u nás odchází z tohoto světa bez pohřbu.

Na závěr přednášející doložila, že svět se mění odjakživa a člověk má vždy tendenci lpět na tom, co už zná. Ale až nastane situace a uprchlické rodiny se objeví i u nás, nejučinější bude adresná pomoc jednotlivcům. Nevědomost dnes neomlouvá, každý se může dozvědět, jak se věci mají. Když se na vaši cestě octne někdo, kdo potřebuje podat pomocnou ruku, a nemusí to být zrovna muslim nebo uprchlík, měli bychom se snažit pomoci mu, ať je jakéhokoli vyznání. Vždyť jsme všichni především lidé a musíme si pomáhat.

*Podle Petry Procházkové
připravila Zuzana Adamová*

Zpívejte Hospodinu

V úvodu musím uvést správné označení našeho zpěvního uskupení. Jsme chrámová schola, přesně schola cantorum, tedy ne sbor. Máme asi dvacet členů. Schola je trochu něco jiného než sbor. Chrámový sbor, jak si představuji, zpívá mnohem kva-

litněji, a to náročnější hudební díla, a hlavně, věnuje se též koncertní činnosti. Schola oproti tomu je vázaná na liturgii, provozuje též jednohlasý liturgický zpěv (např. antifony, žalm, ordinária) a její nezastupitelnou úlohou je podporovat lidový zpěv, a to včetně zavádění nových zpěvů.

A nyní trochu do historie, poněkud osobně. Když jsem v roce 1968 přišel do Mladé Boleslavi, působil tady skutečný chrámový sbor vedený hudebníkem, regenschorim, panem Františkem Trhoněm, samozřejmě na výborné úrovni. Sbor měl své sólisty, byl navázán na spolupráci s orchestrem a mnoho jeho členů zároveň zpívalo ve zdejším městském sboru. Ovšem jak tomu bylo tenkrát zvykem, sbor vystupoval třikrát nebo čtyřikrát do roka s provedením figurální mše o největších svátcích, případně ještě uspořádal jeden podzimní koncert.

V té době se právě ujímala nová liturgie (naš ztv. mešní řád Pavla VI.) se zaváděním národního jazyka a zpívaných žalmů a ordinárií. Nejprve jsem nabídl svoji službu právě ke zpívání žalmů a pak jsem zapojil několik lidí k jednoduchým liturgickým zpěvům. Začali jsme zpívat asi na Velikonoce roku 1975. Vystupovali jsme paralelně s působením stávajícího chrámového sboru. Jeho činnost však byla následně ochromena tím, že soudruzi zakazovali koncerty v kostele a někteří lidé se proto báli chodit zpívat na kůr. Později se pak stávající sbor úplně rozpadl, zbyla jen naše schola. A ta vydržela až dodnes.

Zpíváme skladby od gregoriánského chorálu až po téměř soudobé autory. Klademe důraz především na skladby čistě liturgické, zpíváme jak jednohlasně tak i čtyřhlasně, případně i bez varhan. Kdysi za hluboké totality jsem získal a použil také nějaké noty od bratří řecko-katolíků, které jsem pořídil v Košicích. V repertoáru však téměř nemáme spirituály ani tzv. křesťanský folk. Tuto hudební oblast přenecháváme mládeži. Své působení však stále pokládám za jakési provizorní období, dokud se řízení kůru neujme profesionální hudebník a dobrý znalec liturgie.

V nejbližší době musíme zabezpečit důstojnou oslavu celého Svatého týdne a Velikonoc. Zkoušky míváme hodinu týdně. Celá schola zpívá asi dvacetkrát do roka.

Máme i malou scholu, která zpívá ordinárium, žalm a případně antifony každou neděli a větší svátek. Kromě z Jednotného kancionálu zpíváme

někdy i z Mešních zpěvů, tam bývá podpora scholy dost důležitá. Navíc se zpívají každou neděli ranní chvály a každou slavnost, pokud připadá na všední den, tak nešpory.

Ani naši věřící asi nevědí, že v každém týdnu se u nás vystřídá až šest varhaníků. Z toho dva přijíždějí z okolí (z Dobrovice a z Bělé pod Bezdězem), a jeden dokonce z Bratislavy, tento varhaník zde totiž přes týden pracuje.

Moc mě mrzí pokleslá úroveň lidového zpěvu. Navzdory našim obětavým varhaníkům to často vypadá tak, jako když lidé přijdou do kostela jako do kina nebo do divadla a navíc často pozdě a čekají, že my na kůru je budeme bavit.

Myslím, že dobrou praxí při některé zvláštnosti nebo zavedení neznámé písně je, aby varhaník či sbormistr vystoupil před bohoslužbou před věřící a vysvětlil změny či navičil novou píseň. Po bohoslužbě už na to není prostor. A pak ještě vřele doporučuji a pokládám za nutnost, aby lid dostal do lavic text a překlad případných zpěvů v cizím jazyce. To lze někdy zařadit i odkazem na text kancionálu nebo v nouzi jen vysvětlením před bohoslužbou.

Bylo by jistě stále co vylepšovat. Děláme, na co stačíme svými nemělými silami. Na rozdíl od koncertních sborů jaksi máme zajištěné auditorium. Občas se sice stane, že zpíváme v poněkud prázdném kostele, ale musíme si uvědomit, pro koho to vlastně zpíváme.

Ještě poslední věc: je mým velkým přáním, aby se nám v Mladé Boleslavi pevněji ustavil sbor dětí a mládeže. Při jejich častějších vystoupeních by byl žánr křesťanského folku dobrým doplněním zpěvu naší scholy. Ale tam už mé síly nedosahují.

Jiří Vosáhlo

Diecézní setkání varhaníků, sbormistrů a zpěváků

Pravidelné sekávání těch, kteří ve farnostech pečují o liturgickou hudbu, má v litoměřické diecézi již dlouhou tradici. V několika posledních letech mají tato setkání formu jednodenního intenzivního kurzu, který se koná zpravidla dvakrát ročně a probíhá v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích.

V letech 2011 a 2012 byla setkání koncipována jako souvislý kurz záklád hudební nauky, tektoniky, metodologie, gregoriánského chorálu, liturgiky a improvizace. V současnosti se jedná spíše o tematicky zaměřený blok přednášek a cvičení, zaměřený zejména na praktické potřeby varhaníků a kantorů – hra a zpěv ordinárií a responzoriálních žalmů, základy liturgické improvizace. Frekventanti kurzu jsou rovněž informováni o dostupné literatuře, která jim může být ku prospěchu.

Nejbližší kurz, na nějž všechny chrámové hudebníky diecéze srdečně zvou, se uskuteční v sobotu 16. dubna 2016 od 10 hodin v již zmíněném Diecézním domě kardinála Trochty. Zvláštním hostem setkání bude sbormistryně a hlasová pedagožka Petra Nová (Č. Budějovice), která paralelně s přednáškami a výukou improvizace povede kurz hlasové výchovy.

Samozřejmě, setkání svou frekvencí dvakrát ročně nemůže nahradit souvislou výuku např. hry na varhany nebo hlasové výchovy – je již věcí každého církevního hudebníka, aby cestu ke zdokonalení formou pravidelné výuky hledal samostatně v místě svého bydliště. I přes to si však myslím, že Diecézní setkání varhaníků, sbormistrů a zpěváků může výraznou měrou přispět a dodat potřebné impulzy pro růst jeho frekventantů a kvality jejich služby.

Pavel Šmolík

S r d e č n ě v á s z v e m e n a

Diecézní setkání varhaníků • sbormistrů • zpěváků

sobota 16. dubna 2016 od 10.00 hodin
v Diecézním domě kardinála Trochty.

Lektoři: **Pavel Šmolík** - varhanní improvizace,
doprovod liturgie
Petra Nová - hlasová výchova

Přihlásit se můžete na adrese pribyl@dltm.cz

Pro tuto dvoustranu, milí čtenáři, připravili pracovníci charit litoměřické diecéze střípky z aktuálního dění. Doufáme, že vás jejich aktivity a nabízené informace zaujmou.

Charitní poradna RESTART nově i v Lovosicích

Od 1. února 2016 v Lovosicích funguje Charitní poradna RESTART ve Školní ulici. Provozní doba je od pondělí do čtvrtka od 8.30 do 16.00 hodin, v pátek jen pro objednané. Poskytuje pomoc s řešením a zvládáním náročných či problémových životních a sociálních situací. Nejčastěji se zabývá dluhovým poradenstvím, sociálními dávkami či jinými sociálními službami. Služba je poskytována bezplatně. V případě zájmu můžete poradnu kontaktovat zde: marie.vesela@fchlovice.cz, tel. 730 545 486

V České Kamenici se opravdu nenudí

Klienti Domova se zvláštním režimem se řídí nejen heslem „Sportem ku zdraví“, ale také známým pořekadlem „Bez práce nejsou koláče“, a to doslova. Téměř veškerý svůj volný čas tráví buď v kuchyni, sportem nebo v pracovní dílně. V posledních dnech jste některé z nich mohli také zastihnout při hře stolního tenisu nebo v kuchyni, jak pečou jablečné záviny a smaží langoše. V plném proudu jsou už také přípravy na Velikonoce, a to nejen po stránce materiální, ale také duchovní.

Děti a maminky z azylového domu v Lovosicích podporuje Nadace Terezy Maxové dětem

Mezi hlavní donátory Azylového domu pro ženy a matky s dětmi v Lovosicích pa-

tří Nadace Terezy Maxové dětem (NTM). V roce 2015 společně zrealizovali tři projekty.

Jeden z nich nazvaný „Pedagogika zážitků“ nabídl dětem z azylového domu možnost trávit dva dny v týdnu s pedagogem volného času. Společně tvoří, vaří, hrají si a učí se novým věcem, a zejména zlepšují školní znalosti. Skoro pravidelně jednou do měsíce mohly děti i se svými matkami a v doprovodu pedagožky volného času podniknout výlet a odjet za zábavou, na kterou jim mnohdy z rodinného rozpočtu nezbydou finance. Díky spolupráci s NTM se děti z azylového domu zúčastnily výletu do divadla v Litoměřicích, herního světa Méda v Bohušovicích nad Ohří, IQ Parku v Liberci, Muzea čertů v Úštěku. Zabrulily si také na zimním stadionu v Litoměřicích a učily se plavat v lovosickém bazénu. Ze všech aktivit děti i maminky odjízďely vždy s novými nevšedními poznatky a kupou zážitků. Projekt se velice osvědčil, a proto byl tento grant Farní charitě Lovosice přidělen i v roce 2016.

Druhý z projektů nazvaný „Made by...“ je zaměřen zejména na posílení finanční gramotnosti žen a matek žijících v azylovém domě a rovněž pokračuje i v roce 2016. V rámci tohoto projektu je kladen důraz na posílení znalostí klientek azylového domu ve finanční oblasti, na vytvoření pravidelných pracovních návyků a na osvojení či zlepšení jemné motoriky, což si trénují při výrobě přívěsků v podobě korálkových andílků a při šití látkových bačkor značících teplo domova, které matky a děti v azylovém domě postrádají.

Dále Nadace Terezy Maxové dětem finančně podpořila běžný chod azylového domu, na němž je v jednu chvíli závislých 12 žen a matek a 12 dětí, což je maximální kapacita lovosického azylového domu a je stále naplněna.

V Domově sv. Vavřince Oblastní charity Liberec se slavilo i tančilo

V zimních měsících se aktivity starších lidí většinou omezují na pobyt doma, ale to určitě neznamená, že by se v Domově sv. Vavřince nudili. Například 11. února společně oslavili kulaté životní jubileum jedné z obyvatelk domova. Po úvodních gratulacích, předání květin a dortu začala oslava v pravém slova smyslu. Na harmoniku přišla zahrát paní Ivanka Bláhová,

zpěvem ji doprovázela Štěpánka Prýmková. Ke zpěvu hezkých lidových písníček se samozřejmě přidali i klienti. Pro zpestření oslavy potrénovali svou paměť hrou a nechybělo ani veselé vyprávění o životě, o zážitcích s domácími mazlíčky a příhodách, které se staly při jiných narozeninových oslavách. Celé odpoledne se odvíjelo ve velmi příjemné atmosféře.

Návštěva botanické zahrady nejen dětí z azylového domu v Liberci

Pro klienty a jejich děti z Domovů pro matky s dětmi v tísni, které provozuje Oblastní charita Liberec, připravili charitní pracovníci společný výlet do Botanické zahrady v Liberci.

Maminky nám k výletu napsaly: *Na začátek bychom chtěly poděkovat sponzorům a pracovníkům Charity za výlet, který pro nás uspořádali, a nám se moc líbil. Pořádně jsme si to s dětmi užili. Nejvíce nás uchvátil vodopád v tropickém pavilonu a pak se nám líbilo akvárium s podmořským světem. Děti také zaujali okrasní kapři v jezírku. Zajímavé byly rostoucí banány, citrony, pomeranče a avokádo. Zaujaly nás masožravé rostliny, ohromné kaktusy a krásně kvetoucí velké ibišky. Počasí se celkem vydařilo, až na konci výletu nám trochu sněžilo. Nakonec jsme všichni dostali ještě párek v rohlíku, co víc si přát. Výlet se nám opravdu moc líbil a děti a my jsme si ho moc užili. Moc děkujeme. Za klienty Domova sv. Anny – maminka Šárka*

Masopust v Duchcově

V úterý 9. února uspořádalo Nízkopra-

hové zařízení pro děti a mládež (NZDM) „Zastávka“ první ročník masopustu. Slavnosti se skládaly ze dvou částí, kdy vše zahajoval masopustní průvod a poté následovala masopustní veselice v tanečním sále. Průvod zvolil klikatou cestu přes ulici Teplická až po ulici Bílinská. Velká účast nejrozličnějších masek byla příjemným překvapením, a tak se skrze město vinul dlouhý had, kterého tvořily jak děti z NZDM Zastávka, tak i jeho pracovníci.

Pracovníci s dětmi společně zavzpomínali, jak oslavy masopustu vypadaly v dřívějších dobách, kdy byly přirozenou součástí každoročního koloběhu nejen na českém venkově. Dnes se oslavy po dlouhém období zapomnění pomalu navrací i do větších měst, přesto masopust není zdaleka běžně oslavovaným a známým svátkem. Tento jev souvisí především s faktem, že se dnes již nedodrжуje tradiční půst před velikonočními svátky, na něž byl masopust přípravou. Ačkoliv svátky hojnosti proto v moderní době ztratily svůj hlavní smysl, určitě stojí za to si je společně s dětmi připomínat alespoň průvodem a veselí, aby v budoucnu nevytizely úplně.

Azylový dům Osek – takovým pomáháme...

Oblastní charita Most – středisko azylových domů nabízí ve třech svých zařízeních pomoc lidem, kteří se ocitli v nouzi. Věř, že pomoc druhým je základní lidskou vlastností.

Mé jméno je Josef a je mi 72 let. Když mi zemřela manželka, cítil jsem se sám. Našel jsem si přítelkyni, ke které jsem se po čase nastěhoval. Ze začátku bylo soužití s přítelkyní a její rodinou bezproblémové, postupem času se z toho však stala noční můra. Rodina mě vyhodila z domu na ulici

a každý měsíc jsem jim odevzdal celý důchod. Na měsíc jsem dostal pouze pár stovek, se kterými jsem si musel vystačit. Po dobu pěti let jsem žil na ulici a trpěl toto využívání a nelidské zacházení. Nevěděl jsem, na koho se mám obrátit, a proto jsem se s touto situací smířil. Sousedé, kteří znali můj příběh, vzali věc do svých rukou a vše oznámili na policii, která se tímto případem začala zabývat a moc mi pomohla. Za její pomoci jsem získal ubytování v azylovém domě v Oseku, kde jsem se podruhé narodil. Začal jsem o sebe opět pečovat, docházet na lékařské prohlídky a také se se vším postupně psychicky vyrovnávat. Za pomoci sociální pracovníce jsem se objednal na kompletní vyšetření a poté jsme kontaktovali domov pro seniory, který jsem si vybral a kde bych chtěl spokojeně žít a na vše zapomenout. V domově pro seniory mám podanou žádost a vše je na dobré cestě. Moc se těším, až se do domova nastěhuji a budu si užívat důstojného života. Zároveň mi bude moc chybět personál azylového domu, protože pro mě opravdu moc udělali a velmi si jejich práce vážím. Našel jsem zde pochopení, podporu a pomoc na cestě za lepším životem.

V Jonáši se veselilo

Děti i maminky z Azylového domu Jonáš Farní charity Česká Lípa měly během ledna důvod k veselí. V azylovém domě se totiž konal karneval. Maskami se to ten den ve společenské místnosti jen hemžilo, v převleku přišly nejen děti, ale i jejich maminky. Děti si pak užily odpoledne plné zábavy, soutěží a dobrot, maminky si užívaly komunitní pospolitosti a radosti svých dětí. O několik dní později si přišly na své i samy maminky. Právě pro ně byl totiž uspořádán kurz péče o vzhled. Jednalo se o kadeřnický kurz, jehož stěžejním tématem bylo šetrné domácí barvení vlasů.

Českolipská Farní charita zřídila bezplatnou informační linku

Linka nabízí nejen informace, ale i vlídné slovo. Iniciátorem linky byla dobrovolnice Zuzka, která se chtěla nějak zapojit do charitní práce. Charita cítí potřebu informační linky již dlouhá léta, protože má týdně a měsíčně obrovské množství telefonátů. Po krátkém rozhovoru s dobrovolnicí Zuzkou o tom, co by ji bavilo a zajímalo, bylo tedy jasné, že její iniciativa přišla v pravý čas.

Linka není vedena jako krizová, jejím prostřednictvím jsou předávány informace a nabízeny prvky takzvané emoční podpory. Pokud například zavolá paní v nouzi, která je na ulici s dětmi a neví si rady, pracovníce linky jí poskytne základní informace jak situaci řešit, kde najít útočiště. Zároveň volající uslyší uklidňující slova dobrovolnice. Linka funguje od devíti do čtrnácti hodin. V té době Zuzana běžně pracuje, flexibilní pracovní doba jí ale umožňuje mít telefon stále u sebe. První zkušenosti už má, jak sama říká, za sebou: „V mé moci je volajícího zklidnit hovorem. Každý zažil složitou situaci, ze které v tu chvíli nevěděl jak ven, a stačil někdo jiný, kdo mu poskytl slovní pohazení. Pak teprve hledáme další možnosti pomoci.“ S narůstajícím počtem volajících zvažuje charita prodloužení provozní doby linky.

V Charitním domě sv. Zdislava Farní charity Litoměřice se umí bavit

Vánoční období se přehouplo lehce do dalšího roku, který všichni vítají v očekávání blízkého jara a v Domově jsou již opět na pořadu dne různ-

né akce pro vyplnění volného času. V lednu proběhlo jedno z očekávaných hudebních vystoupení dlouholetého dobrovolníka, pana Jindřicha, který si našel i k obyvatelům Domova cestu. Písníčky v jeho podání vždy potěší a všichni si rádi zatančí v rytmu těchto starých melodií. Hudba do duše každého člověka proniká navzdory věku nebo nemoci. Lidé v Domově nachází vzájemně cestu i k těm, kteří jsou z důvodu onemocnění prostě trošku jiní, rozdíl ale na první pohled není vůbec patrný a všichni dohromady si umí tuto akci vždy naplno užít. Velké poděkování patří jak aktérovi, panu Jindřiškov, tak i obyvatelům Domova, kteří se vždy umí podělit o svou radost s ostatními přítomnými.

Foto: archivy charit

Připravila Edith Kroupová, Diecézní charita Litoměřice

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Milosrdní jako Otec

Menší knížka z edice „Do kapsy“ čerpá z papežovy buly Misericordiae Vultus, je doplněna biblickými úryvky a některými úryvky a modlitbami z Deníku sv. Faustyny. Budete-li se chystat na pouť Svatou branou, tato knížka vás může na ni připravit a doprovodit.
Brož., 32 str., 35 Kč

Tonino Lasconi

Já se také zpovídám

Příprava ke slavení svátosti smíření

Autor nabízí svým čtenářům jakýsi deník, který je může doprovázet po celou dobu přípravy na první svatou zpověď. Vede s čtenářem dialog, ptá se na jeho zkušenosti, nabízí mu své názory, vysvětluje úryvky z Písma svatého. A to vše tak, aby každý pochopil pravý význam svátosti smíření a připravoval se na ni jako na důležité setkání s Ježíšem Kristem. Kniha přináší podněty i pro katechety a rodiče.
Brož., barevně ilustrováno, 94 str., 135 Kč

Anselm Grün

Sedm kroků do života

Autor nás provází sedmi dny Svatého týdne. Každý ze sedmi „kroků“ je nejprve uveden představením evangelního úryvku z liturgie daného dne a ten je pak postaven do souvislosti s jedním z Ježíšových výroků na kříži. Evangelní texty jsou pokaždé nahlíženy ve světle každodenních zkušeností a ústí do konkrétních postojů a zcela osobní modlitby.
Brož., 128 str., 165 Kč

Heiner Wilmer

To jsi můj Bůh?

I kněz vystavuje svou víru otázkám

Neotřelé uvažování zkušeného kněze a řeholníka o modlitbě Duše Kristova může být podnětnou četbou pro každého, kdo chce v postní době prohloubit svůj vztah ke Kristu.
Brož., 208 str., 195 Kč

Učit se milovat

Brožurka vypracovaná profesory Institutu Jana Pavla II. obsahuje 30 odpovědí na často kladené otázky ohledně lidské lásky. Autoři v ní pojednávají o člověku a jeho povolání zobrazovat svým tělem duchovní – Boží skutečnosti a nevyhýbají se ani morálním tématům.
Brož., 80 str., 80 Kč

Bertha Sofia Pitalúa

Zpátky u tatínka

Příběh vycházející z evangelijního úryvku o mamotratném synovi, anebo ještě lépe o mamotratné lásce otcově. Děti na příběhu mladšího syna, který z domu utekl a zase se vrací, mohou poznat lásku, kterou k nám všem Bůh má. Ilustrace doprovází jednoduchý text inspirovaný evangeliem.
Brož., 16 str., 38 Kč

Salvatore Tumino

Odpustit otcí i matce

Je třeba sestoupit do naší minulosti a odpustit, abychom mohli milovat v plnosti.
Brož., 64 str., 99 Kč

Jan Pavel II.

Teologie těla

Promluvy Jana Pavla II., v nichž popisuje manželství a lidskou lásku v Božím plánu. Vrací se až na samotný práh lidské historie, aby ukázal tento plán v jeho prvotní, hříchem nezasažené podobě.
5. vydání, váz., 592 str., cena 380 Kč
E-kniha: ve formátech PDF, ePub a Mobi, 190 Kč

Pozvánky

Setkání Chlapů ze severu, Bohušovice nad Ohří, 17. 3. 2016

Fara, 19.00 hodin. Pravidelné měsíční setkání Chlapů ze severu pořádá diecézní centrum pro rodinu.
www.centrumprorodinu.cz

Diecézní setkání mládeže, Litoměřice, 18. – 19. 3. 2016

Diecézní dům kardinála Trochty, 18.00 hodin. 51. diecézní setkání mládeže. Program: Soutěž o SDM Krakov 2016 zdarma; začátek v pátek 18.00 hodin mši svatou v kapli Diecézního domu kardinála Trochty (Komenského 4), zahájení sobotního programu v 9.00 hodin v městském kině Máj (Sovova ul.). Hosté: R.D. Radek Vašínek a S. M. Dominika Konečná OSF. Odpolední skupiny: témata, skutky milosrdenství, sport, výlet... 15.00 hodin – pouť do katedrály sv. Štěpána, projití Svatou branou Svatého roku milosrdenství, 15.30 hodin – mše svatá. Doporučený příspěvek na setkání: 150 Kč + nocleh v DDKT 50 Kč (s sebou karimatku a spacák). Přihlašování: na www.dcmi.cz

Benefiční koncert, Postoloprty, 19. 3. 2016

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 15.00 hodin. Benefiční koncert, jehož výtěžek bude použit na opravu kostelních varhan. Účinkují: Karel Vencour, trumpetista Severočeské filharmonie v Teplicích, a jeho hosté – Kateřina Štolová (zpěv), Josef Hlušík, Karel Vedral a Mikuláš Zahradníček (trubka), Anička Štolová, Eliška Witošová a Anežka Pavlátková (flétna) a Jitka Sedláčková (klavír). Pořádá Porta Apostolorum, z.s.

Slavnost sv. Josefa – postní duchovní obnova, Mladá Boleslav, 19. 3. 2016

Kostel sv. Jana, 9.00 hodin – mše svatá, od 10.00 hodin – duchovní obnova.

Setkání rodin a manželských párů, Železný Brod, 20. 3. 2016

Farní budova (Fr. Batačky 132), 16.00 hodin.

Koncert, Horní Police, 20. 3. 2016

Kostel Navštívení Panny Marie, od 17.00 hodin. Koncert Stabat Mater Františka Ignáce Tůmy. Zpívá chrámový sbor Hvězda pod vedením Martiny Bogarové, varhany Jiří Chlum.

Komentovaná prohlídka, Rumburk, 23. 3. 2016

Loreta, 17.00–18.00 hodin. Prohlídka křížové cesty a komentovaná prohlídka kaple Svatých schodů.

Pesachová večeře, Raspenava, 23. 3. 2016

Farní areál Betánie, 18. 00 hodin. Připomínka symbolů, které nás provázejí Velikonocemi.

Velikonoce s mládeží, Příchovice, 23. – 28. 3. 2016

Centrum života mládeže Křížovatka, kostel sv. Víta a farní budova. Velikonoce s mládeží v Jizerských horách.

Pašijový týden, Rumburk, 23. 3. – 14. 5. 2016

Loreta, kaple Panny Marie Lurdské, út-so 10.00–17.00 hodin.

Zobrazení biblického vyprávění o utrpení Krista.

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, 27. 3. 2016

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Velikonoční koncert Poutníckova sboru, Liběšice u Žatce, 27. 3. 2016

Kostel sv. Martina a Navštívení Panny Marie, v 18.30 hodin. Koncert moderní křesťanské hudby (nový gospel).

Velikonoční jízdy v Mikulášovicích a Horní Lužici, Rumburk, 29. 3. 2016

Loreta, úterý–sobota, 9.00–16.00 hodin. Velikonoční jízdy v Mikulášovicích a Horní Lužici. Výstavu snímků Iva a Michala Šafusových připravil spolek Ještě žijem z Velkého Šenova a www.vybezek.eu. www.loretarumburk.cz

Eucharistická pouť, Doksany, 1. 4. 2016

Klášteří kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání vždy první pátek v měsíci. Od 19.30 hodin modlitba růžence, od 20.00 hodin mše svatá, adorace, eucharistický průvod, svátostné požehnání.

Výstava fotografií, Rumburk, 1. 4. – 31. 5. 2016

Loreta, út-so 10.00–17.00 hodin. Křížové cesty v krajině.

Kněžské svěcení, Jablonec nad Nisou, 2. 4. 2016

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně, 10.00 hodin. Kněžské svěcení Víta Machka. Světitelem a hlavním celebrantem mše svaté je Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.

Národní pochod pro život, Praha, 2. 4. 2016

Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, 10.00 hodin. Pontifikální mše svatá v 10.00 hodin, oslavuje Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský. Doprovodný program od 12.00 hodin, Klárov (stanice metra Malostranská), předprogram a oběd pro rodiny s dětmi (nutná předregistrace). Zahájení a pochod centrem Prahy: 14.00 hodin, Klárov (stanice metra Malostranská): Klárov – Mánesův most – nám. Jana Palacha – Křižovnická – Smetanovo nábř. – Národní – 28. října – Václavské nám.; závěr u sochy sv. Václava: 16.00–16.30 hodin, Václavské náměstí. <http://pochodprozivot.cz/>

Svěcení nového obrazu Panny Marie, Bělá pod Bezdězem, 2. 4. 2016

Kaplička Na Vazačce, 9.30 hodin.

Pouť na hrad Bezděz, Bělá pod Bezdězem, 2. 4. 2016

Vychází se od kapličky Na Vazačce v 10.00 hodin. Účastní se mladí lidé z Antiochie.

Pouť Svatého roku milosrdenství, Liběšice u Žatce, 3. 4. 2016

Kostel sv. Martina a Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin.

Večery chval, Jablonec nad Nisou, 6. 4. 2016

Kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, 19.00 hodin.

Konference Monumenta VIVA, Chomutov, 7. – 8. 4. 2016

Konferenční prostory – Magistrát statutárního města Chomutova (Nám. 1. Máje 1), 9.00 hodin. Mezinárodní konference Monumenta VIVA: Péče o kulturní dědictví v oblastech bývalých Sudet. Program čtvrtek 7. 4. : I. blok přednášek – Péče o historické hřbitovy a hroby (mj. 11.55–12.20 hodin „Péče o funerální památky v litoměřické diecézi“ P. ThLic. Stanislav Příbyl, generální vikář litoměřické diecéze); pátek 8. 4. : II. blok – Péče o kulturní dědictví (mj. 11.00–11.25 hodin „Poutní kostel Navštívení P. Marie v Květnově“ Ing. V. Buřt, MÚ Horní Jiřetín. Konference je setkáním zástupců občanských sdružení, zástupců krajanských organizací, památkářů, architektů, historiků, zástupců státní správy a široké veřejnosti z České republiky a Německa, všech, kterým není lhostejné kulturní dědictví v oblastech bývalých Sudet. Více informací na www.omniumos.cz

Pravidelná oslava sv. Anežky České, Doksany, 8. 4. 2016

Klášteří kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Od března do listopadu každý druhý pátek v měsíci pravidelná oslava sv. Anežky České.

Duchovní obnova pro mladé, Bozkov, 8. – 10. 4. 2016

Přihlášky na webu www.svetlo-zivot.cz. Duchovně doprovází karmelitán P. Jan Pořiz OCD.

Duchovní obnova, Vratislavice nad Nisou, 8. – 10. 4. 2016

Sál kaple Vzkříšení, začátek pátek 19.00 hodin, konec neděle 11.00 hodin. Mše svatá, duchovní program.

Přednášky: P. doc. Aleš Opatrný.

Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 4. 2016

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci se koná pěší pouť po obnovené poutní cestě z blízkého Oseka do Mariánských Radčic: sraz zájemců je ve 14.00 hodin před bývalým priorátem oseckého kláštera. Následně se v 16.00 hodin v poutním kostele slaví poutní mše svatá.

www.maria-ratschitz.de

Setkání varhaníků, sbormistrů a zpěváků, Litoměřice, 16. 4. 2016

Diecézní dům kardinála Trochty, 10.00 hodin. Podrobněji v rubrice Napsali jste.

Manželská setkání, Litomyšl, 16. – 23. 7. 2016

Domov mládeže (Strakovská 1071): Manželská setkání pořádá diecézní centrum pro rodinu. Náplní kurzu jsou přednášky a práce v menších skupinkách s tematikou vzájemných vztahů muže a ženy. Více informací a přihlášky na www.centrumprorodinu.cz

Komentované prohlídky, Mělník

Kostel sv. Petra a Pavla, březnové soboty a neděle v 11.00, 13.00, 14.00 a 15.00 hodin. Vstupné dobrovolné.

Více pozvánek na www.dltm.cz

Svatý týden litoměřického biskupa Jana Baxanta

Květná neděle (20. 3.)

V 10.00 hodin žehnání ratolestí na nádvoří biskupské rezidence v Litoměřicích, průvod ke katedrále sv. Štěpána, poté mše svatá.

Zelený čtvrtek (24. 3.)

Od 9.00 hodin Missa chrismatis v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, od 18.00 hodin Coena Domini s obřadem umývání nohou.

Velký pátek (25. 3.)

Od 10.00 hodin putování čtrnácti zastaveními na křížové cestě v barokním poutním areálu Kalvárie v Ostrém u Úštěka, od 18.00 hodin velkopáteční obřady v katedrále sv. Štěpána.

Bílá sobota (26. 3.)

Obřady velikonoční vigílie budou zahájeny ve 21.00 hodin na nádvoří biskupské rezidence a pokračovat budou v katedrále sv. Štěpána.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Boží hod velikonoční (27. 3.)

Od 10.00 hodin slavnost Zmrtvýchvstání Páně v katedrále sv. Štěpána. Po mši svaté požehnání velikonočních pokrmů.

karmelitánské
nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Yves Bériault

Boží svědek v propasti zla

Život Etty Hillesum
Etty Hillesum (1914–1943) byla mladá holandská Židovka, která zahynula na podzim roku 1943 v Osvětimi. Její deníky a dopisy, jež po válce vyšly knižně, patří mezi nevýznačnější duchovní svědectví 20. století. Autor chce touto knihou přiblížit nejenom život Etty Hillesum, ale také hloubku jejího duchovního života a její víru v Boha.
Brož., 136 str., 219 Kč

O milosrdenství s Kateřinou Lachmanovou

(4. vydání)
Soubor čtyřiceti krátkých zamyšlení nad tím, jaký význam má milosrdenství v duchovním životě.
Váz., 87 str., 139 Kč

Cettina Militello

Skutky milosrdenství

Známa teoložka zkoumá, co vlastně jsou a kde se vzaly „skutky milosrdenství“, jaké jsou jejich teologické kořeny, ale hlavně – jaké by měly být současné aplikace tradiční nauky církve, ve světle závažných výzev naší doby. Právě neotřelé aktualizace jinak tradiční nauky církve činí z její studie velmi inspirativní čtení.
Brož., 72 str., 139 Kč

Marcelle Auclairová

Boží tulačka

Životopis Terezie z Avily
Život svaté Terezie od Ježíše v podání Auclairové má barvitost a život rytířského románu. Pro velký zájem čtenářů vychází v KNA už v druhém, revidovaném vydání.
Brož., 440 str., 399 Kč

SOUTĚŽ O VSTUPENKY
NA SVĚT KNIHY PRAHA 2016

12. – 15. 5. 2016
Zasoutěžte si o vstupenky na tuto knižní událost a zapojte vlastní vtip a tvořivost.

1) Vyberte z vaší knihovničky všechny knihy z Karmelitánského nakladatelství (KNA) které máte doma, poskládejte je hřbety vedle sebe, tak aby se daly spočítat, a vyfotťte je.
2) Fotku nám pošlete na info@kna.cz a připište názvy vašich tří nejoblíbenějších knih, které KNA vydalo. A nezapomeňte uvést vaši korespondenční adresu.

Tři autory fotek, které nás nejvíce zaujmou (nejde jen o počet knih), odměníme párem volných vstupenek.
Třem dalším v pořadí pošleme malý knižní dárek.
Nejzajímavější fotografie uveřejníme na Facebooku a www.kna.cz.
Soutěž vyhlášíme v termínu od 1. 3. do 15. 4. 2016.
Výsledky oznámíme 25. 4. 2016 na www.kna.cz a na Facebooku.

Hlasujte pro knihy vydané Karmelitánským nakladatelstvím v roce 2015 na <http://www.databazeknih.cz/kniha-roku-2015> až do 31. března 2016

Studio Štěpán Radia Proglas

Z litoměřického studia Štěpán vysíláme pravidelně **Modlitbu nešpor**, a to každý čtvrtek a rovněž jednou za čtrnáct dní v pondělí. Pokud se chcete do přímého přenosu večerních chval zapojit, ozvěte se na e-mail stepan@proglas.cz, klekeroval@proglas.cz nebo na telefonní číslo 511 118 891. Těšíme se na spolupráci! Redaktorka studia Vlasta Klekerová také nabízí možnost připojit se do živého přenosu modlitby **Anděl Páně**, a to vždy ve středu od 12. 00. Pokud byste se rádi na modlitbě podíleli, napište nebo zavolejte na výše uvedené kontakty litoměřického studia.

Každé pondělí od 15.40 vysíláme pořad **Kukadlo**, který poodhrnuje oponu redakčního zákulisí. Vždy na začátku týdne se tak můžete dozvědět o všem, co se v rádiu Proglas aktuálně děje – jaké se chystají přímé přenosy, na jaké pořady se můžete těšit, zdali jsou nějaké programové změny. Eva a Michal Skořepovi jsou autory knížky pro děti **Chytré pohádky z městské zahrádky**. Od 3. dubna se s touto knížkou budete setkávat vždy v neděli odpoledne ve dvě hodiny. Uslyšíte například vyprávění o kočičí loupežnici, myši Markétě, o tom, jak se moucha Blanka vypravila za dobrodružstvím, nebo o strace Pice, která se chystala na zahradní slavnost.

Od října loňského roku můžete v našem vysílání slyšet každé pondělí ve 22 hodin **cyklus Laudato si'**, který se věnuje komentářům ke stejnojmenné encyklice papeže Františka. V pondělí 4. dubna se dozvíme, **co předcházelo vzniku encykliky a jestli může tento dokument ovlivnit politické špičky a změnit jejich smýšlení**. Položíme i další otázky: Jak rozumět účasti papeže Františka na klimatickém summitu v Paříži či v Americe, která je jedním z největších znečišťovatelů planety? Jak je encyklika přijímána vědeckou obcí v zahraničí? Mohla by se stát základem i pro výuku studentů etiky a ekonomie? A nezustanou myšlenky dokumentu jen na papíře? Odpovídá **prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc.** – ekonom, člen Papežské akademie společenských věd.

Jaké jsou alergeny ve výživě? Dozvíte se v magazínu **Kafemlýnek**, který vysíláme v úterý 5. dubna dopoledne od půl desáté. Pořad je určen všem maminkám a tatínkům na rodičovské dovolené.

Na podzim loňského roku jsme odvysílali cyklus **Bez obav**, který se věnoval **migraci a integraci cizinců v naší zemi**. K mikrofonu v prostorách olomoucké kavárny Ode jsme si zvali hosty různých národností a různých životních osudů, kteří se usadili v České republice. Na cyklus volně navážeme v dubnu letošního roku – každou sobotu ve 22.10 se můžete těšit na další besedy a rozhovory, našim pravidelným hostem bude ředitel Oblastní charity Vyškov **Karel Kosina**. PhDr. Marie Hoffmanová Hofmannové z katedry anglického jazyka a literatury pedagogické fakulty UK v Praze absolvovala **cestu kolem světa**. Rozhovor, v němž náš host představí i svou novou knihu Cesta je cíl, připravujeme na čtvrtek 14. dubna na 22. hodinu.

V květnu 2016 uplyne sedm set let od doby, kdy se narodil **císař a král Karel IV.** Tohoto panovníka si připomene také v pořadu **Živě z Prahy**, a to zejména jako zbožného člověka a objednavatele uměleckých děl. Hostem v našem vysílání bude **historik umění, profesor Jan Royt**, se kterým se vypravíme do **pražské katedrály, na Karlštejn i za dalšími památkami, jež po sobě významný evropský vladař zanechal**. Chybět nebude ani pozvání na letošní oslavy karlovského výročí. Poslechněte si pořad **Živě z Prahy** v pátek 22. dubna v 9.30 dopoledne.

Terezie Breindlová

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 16. 3. 10.00 hod. Návštěva charity, Litvínov
- 19. 3. 10.00 hod. Diecézní setkání mládeže, Litoměřice
- 20. 3. 10.00 hod. Květná neděle, Litoměřice
- 24. 3. 9.00 hod. Missa chrismais, Litoměřice
- 24. 3. 18.00 hod. Coena Domini, Litoměřice
- 25. 3. 10.00 hod. Křížová cesta s dětmi, Kalvárie, Ostré u Úštěka
- 25. 3. 18.00 hod. Velkopáteční obřady, Litoměřice
- 26. 3. 21.00 hod. Velikonoční vigílie, Litoměřice
- 27. 3. 10.00 hod. Hod Boží velikonoční, Litoměřice
- 2. 4. 10.00 hod. Kněžské svěcení, Jablonec nad Nisou
- 3. 4. 15.00 hod. Žehnání kaple, Šimonovice
- 6. 4. 19.00 hod. Setkání s organizátory festivalu Lípa Musica, Děčín
- 7. 4. 17.30 hod. Návštěva Arcibiskupského semináře, Praha
- 8. 4. 16.00 hod. Setkání s koordinátory Noci kostelů, DDKT, Litoměřice
- 14. 4. 10.00 hod. Setkání s vězeňskými kaplany, DDKT, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 24. 3. 9.00 hod. Missa chrismais – účast, Litoměřice
- 24. 3. 17.00 hod. Mše svatá, poutní místo Horní Police
- 25. 3. 17.00 hod. Velkopáteční obřady, poutní místo Horní Police
- 26. 3. 21.00 hod. Velikonoční vigílie, poutní místo Horní Police
- 27. 3. 15.00 hod. Mše svatá, poutní místo Horní Police
- 28. 3. 15.00 hod. Mše svatá, poutní místo Horní Police
- 7. 4. 14.00 hod. Příspěvek na konferenci „Péče o kulturní památky v oblastech bývalých Sudet“, Oblastní muzeum Chomutov
- 17. 4. 7.30 hod. Duchovní cvičení pro sestry premonstrátky, Doksany

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2016 vychází deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Pavel Šmolík (smolik@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Folberová Karolína, 9 let

Tišáková Barbora, 13 let

Výtvarné práce dětí Základní umělecké školy Postoloprty vznikly ve školním roce 2014/2015. Vytvořily je děti ve věku od 5 do 15 let.

Postoloprtské varhany očima dětí

Nguyen Tomáš, 14 let

Foto: archiv ZUŠ Postoloprty • K tématu na straně 11, 14 a 15

Vzkříšený Kristus

Košnice nad Ohří

Polychromovaná dřevorezba,
18. století

Restaurovala Klára Kolářová,
AVU Praha